

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.353/2011/97. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. november 16. napjain tartott nem nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A csempészet büntette és más bűncselekmények miatt az I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben **a Fővárosi Bíróság 2.B.811/2008/119. számú ítéletét** az I.r., a II.r. és a IV.r. tekintetében **az alábbiak szerint változtatja meg:**

Az I.r. vádlott börtönbüntetését 6 (hat) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 6 (hat) évre, a foglalkozástól eltiltást 4 (négy) évre, a II.r. vádlott börtönbüntetését 4 (négy) évre, a közügyektől eltiltást 4 (négy) évre, a foglalkozástól eltiltást 4 (négy) évre, a IV.r. vádlott börtönbüntetését 2 (kettő) évre, a közügyektől eltiltást 2 (kettő) évre, a foglalkozástól eltiltást 2 (kettő) évre **enyhíti.**

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege 1.783.803 (egymillió-hétszáznyolcvanháromezer-nyolcszázhárom) Ft, melyből az Alapítvány 275.025 (Kettőszázhetvenötezer-huszonöt) Ft-ot, a Zrt1. 294.925 (kettőszázkilencvennégyezer-kilencszázhuszonöt) köteles megfizetni az állam javára, míg 616.871 (hatszáztizenhatezer-nyolcszázhetvenegy) Ft bűnügyi költséget visel az állam.

Egyebekben az elsőfokú bíróság 2.B.811/2008/119. és 2.B.811/2008/138. számú ítéleteit helybenhagyja azzal, hogy a VII.r. vádlottat bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége alól tekinti felmentettnek.

Az I.r. vádlott által 2011. május 17. napjától 2011. május 19. napjától őrizetben, majd ezt követően 2012. április 25. napjáig előzetes letartóztatásban, 2012. április 26. napjától 2012. július 13. napjáig házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A házi őrizet beszámítása esetében 4 (négy) nap házi őrizetben töltött idő felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

A másodfokú eljárásban 114.300 (egyszáztizennégyezer-háromszáz) Ft bűnügyi költség merült fel, melyből 64.770 (hatvannégyezer-hétszázhetven) Ft-ot az Alapítvány, 49.530 (negyvenkilencezer-ötszázharminc) Ft-ot a Zrt1. köteles megfizetni az állam javára.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A **Fővárosi Bíróság** a 2010. december 22. napján kihirdetett **2.B.811/2008/119.** számú ítéletével

Az I.r. vádlottat társtettesként, folytatólagosan elkövetett csempészet büntette (Btk.312.§.(1)(4) bekezdés a/ pont), és folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette (Btk.317.§.(1)(7) bekezdés a/ pont) miatt - halmazati büntetésül - 7 év börtönre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá az alapítvány kezelő szervének tisztségviselője foglalkozástól 5 év időtartamra eltiltotta.

Ugyanakkor a vele szemben társtettesként elkövetett számvitel rendje megsértésének büntette (Btk.289.§.(1)(4) bekezdés b/ pont), valamint a bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt indított büntetőeljárást megszüntette.

A II.r. vádlottat társtettesként, folytatólagosan elkövetett csempészet büntette (Btk.312.§.(1)(4) bekezdés a/ pont) miatt 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól 5 év időtartamra eltiltotta.

A vele szemben bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt indított büntetőeljárást megszüntette.

A III.r. vádlottat az ellene folytatólagosan, társtettesként elkövetett csempészet büntette (Btk.312.§.(1)(4) bekezdés a/ pont) és folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt emelt vád alól felmentette.

A IV.r. vádlottat társtettesként, folytatólagosan elkövetett csempészet büntette (Btk.312.§.(1)(4) bekezdés a/ pont) miatt 3 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá a vámügyintézői foglalkozástól 3 év időtartamra eltiltotta.

A vele szemben bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt indított büntetőeljárást megszüntette.

Az V.r. vádlottat az ellene folytatólagosan, társtettesként elkövetett csempészet büntette (Btk.312.§.(1)(4) bekezdés a/ pont) és folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt emelt vád alól felmentette.

A VI.r. vádlottat az ellene folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett csempészet büntette (Btk.312.§.(1)(4) bekezdés a/ pont) és folytatólagosan, bűnsegédként

elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt emelt vád alól felmentette.

A VII.r. vádlottat az ellene folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett csempészet büntette (Btk.312.§.(1)(4) bekezdés a/ pont) és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt emelt vád alól felmentette.

A Fővárosi Bíróság 16.Pk.60.780/2004/2. számú végzésével 9319. sorszámon nyilvántartásba vett az Alapítvánnyal szemben 50.000.000 Ft pénzbírságot szabott ki.

Rendelkezett arról, hogy a pénzbírságot meg nem fizetése esetén a végrehajtás szabályai szerint kell behajtani.

A Cg. 13-10-040672 cégjegyzékszámom bejegyzett a Zrt.1-gyel szemben az intézkedés alkalmazását mellőzte.

Rendelkezett ítéletében az egyéb járulékos kérdésekről is, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a Vám- és Pénzügyőrség Közép-Magyarországi Regionális Parancsnoksága által előterjesztet polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasításáról, és ezzel kapcsolatban a bankszámlákon zár alá vett összegek és vagyontárgyak zár alá vétele feloldásának feltételeiről, az Zrt2. és a Nyrt. polgári jogi igényének elutasításáról, a III.r. vádlott a Kft1-ben lévő üzletrészenek, illetve bankszámláján zár alá vett összegre elrendelt zár alá vétel feloldásáról, a bűnjelek további sorsáról, és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a tárgyaláson valamennyi vádlott és a jogi személyek terhére fellebbezést jelentett be az alábbiak szerint:

Az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottak terhére a büntetés súlyosítása, illetve a Be.332.§.(2) bekezdésére figyelemmel a büntetőeljárásnak a megszüntetése miatt,

A III.r., az V.r., a VI.r. és a VII.r. vádlottak terhére a bűnösség megállapítása és végrehajtandó szabadságvesztés, közügyektől eltiltás és foglalkozástól eltiltás kiszabása végett,

a Zrt1-vel szemben pénzbírság kiszabása,

az Alapítvány megszüntetése érdekében,

illetve az indokolási kötelezettség megsértése miatt is fellebbezett.

Az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottak és védőik felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A III.r., az V.r., a VI. és a VII.r. vádlottak és védőik, valamint a Zrt1. jogi képviselője az elsőfokú bíróság ítéletét tudomásul vették.

Az Alapítvány jogi képviselője a pénzbírság mellőzése érdekében fellebbezett.

Az ítélet polgári jogi igényt elutasító rendelkezése ellen a Nyrt. írásbeli fellebbezéssel élt a polgári jogi igényének megítélése érdekében.

A **Fővárosi Bíróság** a 2011. március 18. napján kihirdetett **2.B.811/2008/138.** számú ítéletével **a VIII.r. vádlottat** folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének büntette (Btk.289.§.(1)(3) bekezdés b/ pont) miatt 1 év időtartamra próbára bocsátotta.
Kötelezte 30.000 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a VIII.r. vádlott terhére téves minősítés és a büntetés súlyosítása - pénzbüntetés kiszabása - végett jelentett be fellebbezést.
Fellebbezésének írásbeli indokolásában a társtettesi minőség megállapítását is kérte.

A VIII.r. vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették.

A Fővárosi Főügyész a 2011. június 29. napján kelt KÜO.8743/2007/221-I. számú átiratában az I.r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést saját hatáskörében visszavonta.
Ugyanakkor az ügyészi fellebbezést egyebekben változatlanul fenntartotta.

A Fővárosi Főügyészség a 2011. augusztus 12. napján kelt és a 119. sorszámú ítéletre vonatkozó KÜO.8743/2007/225-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.
Valamennyi vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt.

A Fővárosi Főügyészség a 2011. augusztus 12. napján kelt KÜO.8743/2007/225-II. számú átiratában a 138. sorszámú ítéletre vonatkozóan a VIII.r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.622/2008/14-I. számú átiratában a két ítéletre vonatkozóan bejelentett ügyészi fellebbezéseket módosított tartalommal tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat csak részben tartotta meg, az ügyben hozott ítéletei részben megalapozatlanok, mert a megállapított tényállások ellentétesek az iratok tartalmával.
Ezt a megalapozatlanságot azonban az iratok tartalma alapján részben - az I.r., a II.r., a IV.r. és a VIII.r. vádlottak vonatkozásában - kiküszöbölhetőnek látta.

A megalapozatlansági okokat a következőkben foglalta össze:

- Az okirati bizonyítékok magyar nyelvre fordításának hiányában elmaradt annak vizsgálata, hogy azok a vádlottak javára, vagy terhükre figyelembe vehetők-e, miként a lementett számítástechnikai adatok kapcsán is.

- A 2010. szeptember 29. napján tartott tárgyaláson ismertetett okiratokat az ítélet nem tartalmazza, nem derül ki az ítéletből, hogy azok mit tartalmaznak, s nem adta indokát azok mellőzésének sem.
- Tévesen és törvénysértően mellőzte a revizori jelentés okirati bizonyítékként való értékelését.
- A 45 oldalnyi lehallgatási jegyzőkönyvnek csak töredékét (2 oldalt) vette figyelembe, illetve értékelte a bizonyítékok körében, s nem indokolta meg a többi mellőzésének okát.
- Nem oldotta fel a vádlottak (a IV.r., az V.r. és a VI.r. vádlottak) közötti ellentéteket.
- A tanúvallomásokot részben csak felsorolta, de azokat nem értékelte, nem derül ki, melyik tanúvallomás mit, vagy mit nem támaszt alá. Azokat nem vetette össze a vádlottak vallomásaival sem (tanú1, tanú2, tanú3 tanúk).
- Nem tisztázta az okirati bizonyítékok ismertetésével, hogy a Zrt1. felszámolás alatt áll-e.
- Indokolási kötelezettségét súlyos fokban megsértette.

A megalapozatlanságot az iratok tartalma alapján az alábbi kiegészítésekkel látta kiküszöbölhetőnek:

- A 119. sorszámú ítélet 19. oldal 1. bekezdésénél: „A házipénztárral kapcsolatban az I.r. vádlottnak, mint az Alapítvány kuratóriumi elnökének teljes anyagi felelőssége a Pénzkezelési Szabályzat 2./ pontján alapul.
- A 119. sorszámú ítélet 19. oldal III. rész 1. bekezdésénél, valamint a 138. sorszámú ítélet 3. oldal 2. bekezdésénél: „ A Kuratórium elnökének feladata különösen ...d/ a Kuratórium által alkalmazott munkatársak felett az egyéb munkáltatói jogok gyakorlása (a munka irányítása és ellenőrzése) - Szervezeti és Működési Szabályzat V.1.11.

A fenti két kiegészítés alapozza meg ugyanis - véleménye szerint - az I.r. vádlott büntetőjogi felelősségét a házipénztárban lévő összegre, illetve az Alapítvány könyvelésére vonatkozóan.

Indítványozta a Zrt1. felszámolásával kapcsolatos iratok tárgyaláson történő ismertetését, mely iratok ismeretében dönthető el a pénzbírság kiszabásának megalapozottsága.

Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletszerkesztési hibát követett el a II. tényállással összefüggésben, mert az I.r. vádlott terhére megállapított sikkasztás

tényállása nem tartalmazza az elkövetői magatartást, csak azt rögzíti, hogy az I.r. vádlott készpénzt vett fel az Alapítvány bankszámláiról, s azt a házipénztárba bevételezte, ténylegesen azonban nem helyezte el ott, a készpénz holléte ismeretlen, azt az eljárás során a vádlott nem fedte fel.

Az elsőfokú bíróság csak az ítélete jogi indokolásában (87. oldal) fejti ki, hogy az I.r. vádlott az eltulajdonítást a felvett pénzösszeg elrejtésével valósította meg.

Az így kiegészített tényállások az I.r., a II.r., a IV.r. és a VIII.r. vádlottak vonatkozásában véleménye szerint már megalapozottak, és mindkét ítélet felülbírálatra alkalmas.

Az igazságügyi adó-és könyvszakértő meghallgatását is szükségesnek látta a másodfokú eljárásban a következő okból:

Az ítélet 59. oldala rögzíti, hogy a megvásárolt élelmiszer thaiföldi és kínai társaságok mellett bolgár cégektől is származott. A 64. oldalon pedig kifejtette, hogy a Zrt1. a távol-keleti és bolgár partnereinek kifizette az áru ellenértékét.

Tekintettel arra, hogy az Ország 2007. január 1-től az Európai Unió tagja, a szakértői véleményből egyértelműen nem állapítható meg, a szakértő, illetve az elsőfokú bíróság a vámáru értékének, illetve a vámbevétel-csökkenés mértékének meghatározásakor figyelmen kívül hagyta-e az Országból származó árukészletet.

Egyebekben a tényállást a fent említett négy vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapította meg, s vont le abból okszerű következtetést a bűnösségükre.

Az indokolási kötelezettségének is - bár olykor nem teljes körűen, de - eleget tett.

A cselekményeik minősítését is törvényesnek tartotta.

Ugyanakkor viszont - álláspontja szerint - tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy a III.r., az V.r., a VI.r. és a VII.r. vádlottak tevékenységük során a folyamatok egészét átlátva az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottaknak szándékos segítséget nyújtottak volna, avagy velük szándékegységben jártak volna el.

E vádlottak védekezését, illetve az elsőfokú bíróság okfejtését cáfolják a rendelkezésre álló bizonyítékok. A tanúvallomások közül különösen tanú1, tanú3, tanú2 vallomásai, valamint az egyéb okirati bizonyítékok (nyom.1/153-227., nyom. 9/7353-7365., 7367-7382., 42. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv).

E bizonyítékokat az elsőfokú bíróság nem, vagy csak részben vette figyelembe, illetve nem adta indokát, hogy ezen bizonyítékokat miért rekesztette ki.

A III.r., az V.r., a VI.r. és a VII.r. vádlottak azon védekezését, hogy nem látták át a folyamatokat, cáfolják a lehallgatási jegyzőkönyvek (nyom.1/153-179., 213-227.), melyek tartalma szerint a VI.r. és a VII.r. vádlottak arról beszélgettek, hogy tudtak az eseményekről, azt átlátták, illetve arról is szó került közöttük, hogy a terhelő nyomokat hogyan lehet eltüntetni.

Tanú1 tanúvallomását csak részben értékelte az elsőfokú bíróság. Nem tisztázta a tanúnak azt a nyomozás során tett kijelentését, hogy az Alapítvánnyal kapcsolatos munkát „mi miért nem végezhetjük” kérdésre adott azon választ a IV.r. vádlott részéről, hogy azzal ők ne foglalkozzanak.

Ugyancsak nem, illetve csak részben értékelte tanú3 tanúvallomását is, amely alátámasztotta azt a tényt - s egyben cáfolta a vádlotti védekezést - hogy a VI.r. és a VII.r. vádlott tudott az Ltd-ről.

A tanú2 terhelő vallomást tett a III.r. vádlottra, azt állítva, hogy a Zrt1 csoport döntéseit a II.r. és a III.r. vádlott közösen hozta meg. A tanú vallomását az elsőfokú bíróság anélkül mellőzte, hogy ennek okát adta volna.

Mellőzte az elsőfokú bíróság az igazságügyi számviteli szakértő meghallgatását, és az általa készített revizori jelentést mint okirati bizonyítékot eljárási szabályt sértve kirekesztette a bizonyítékok köréből, és ennek sem adta indokát.

Mindezek a megalapozatlansági okok a másodfokú eljárásban nem küszöbölhetők ki, továbbá az indokolási kötelezettség súlyos fokú megsértése is felülbírálatra alkalmatlanná teszi az ítéletet.

A büntetést befolyásoló alanyi és tárgyi tényezőket a II.r., a IV.r. és a VIII.r. vádlottak vonatkozásában csak részben vette helyesen számba az elsőfokú bíróság, illetve azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek.

Indokolatlanul alkalmazta a Be.332.§.(2) bekezdését a bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségénél, ugyanis annak megállapítása mellett az további súlyosító körülményként értékelhető a II.r. és a IV.r. vádlottak terhére, mint többszörös halmazat, illetve a VIII.r. vádlott terhére a társtettesi elkövetés.

A kiszabott büntetés a II.r., a IV.r. és a VIII.r. vádlottak vonatkozásában törvénysértően enyhe, annak súlyosítását látta indokoltnak.

Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor - felderítetlenül hagyva a felszámolási eljárás elrendelésének tényét - mellőzte a Zrt1-vel szemben a Btk.77/B.§.(1) bekezdés a/ pontja és (2) bekezdés rendelkezése alapján a vagyonelkobzást, továbbá - amennyiben a felszámolási eljárás nincs elrendelve - a 2001. évi CIV. Törvény 6.§.(1)(2) bekezdései alapján a pénzbírság kiszabását.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ügyet tárgyaláson bírálja felül.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság mindkét ítéletét változtassa meg. Az ítéletek tényállásait az iratok tartalma alapján az indítványa szerint egészítse ki.

Az I.r. vádlott vonatkozásában az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A II.r., a IV.r. és a VIII.r. vádlottaknál az elsőfokú ítéletek megváltoztatását indítványozta az alábbiak szerint:

Annak megállapítását indítványozta, hogy a VIII.r. vádlott a számvitel rendje megsértésének büntettét (Btk.289.§.(1)(3) bekezdés b/ pont) társtettesként követte el, és e vádlott büntetését súlyosítsa, vele szemben intézkedés helyett a Btk.51-52.§-ai alapján pénzbüntetést szabjon ki.

A II.r. és a IV.r. vádlottak vonatkozásában - mellőzve a megszüntetést - állapítsa meg bűnösségüket bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk.276.§.), és mindkét vádlott fő-és mellékbüntetését súlyosítsa.

A Btk.77/B.§.(1) bekezdés a/ pontja, és a (2) bekezdés alapján a Zrt1-vel szemben vagyonekobzást rendeljen el, továbbá a 2001. évi CIV. Törvény 3.§.(1) bekezdés c/ pontja alapján - figyelemmel a 6.§.(1)(2) bekezdéseire - pénzbírságot alkalmazzon.

A 2001. évi CIV. Törvény 3.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján az Alapítványt szüntesse meg.

A Be.373.§.(1) bekezdés III/a/ pontja és a Be.376.§.(1) bekezdése alapján a 119. sorszámú ítéletet a III.r., az V.r., a VI.r. és a VII.r. vádlottak vonatkozásában helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéleteit hagyja helyben.

Észrevételeket tett az elsőfokú ítélet vádirati hiányosságokra és az ügyészi tevékenységre vonatkozó megállapításaira is.

Álláspontja szerint tévesen értelmezte az elsőfokú bíróság a szakértő és a szaktanácsadó fogalmát a revizori jelentés kapcsán.

A szaktanácsadónak a bizonyítási eszköz felkutatása, rögzítése során tett jelentése, a ténymegállapítások vonatkozásában okirati bizonyítéknak minősül, melyet alátámaszt a 4/2007. Bk. vélemény is. A revizori jelentés így okirat bizonyítéknak minősül.

A fordítás elmaradásával kapcsolatban kifejtett elsőbírói okfejtést ugyancsak tévesnek tartotta.

Hivatkozott a Be.9.§.(1) bekezdésére, mely szerint az eljárás nyelve a magyar. Az ügyben a nem magyar nyelvű iratok lefordításának hiányában nem lehet megállapítani, hogy azok a vádlottak bűnösségét támasztják alá, vagy azt cáfolják.

A vádirat benyújtása után, a tárgyaláson, a bizonyítási eljárás keretében az iratok lefordítására az ügyész a Be.28.§.(7) bekezdés és a Be.285.§.(1) bekezdés alapján

csak indítványt tehet, de a fordítás iránt már nem intézkedhet, az már a bíróság kizárólagos hatáskörébe tartozik.

A vádirat kellékhányos voltára tett utalást szintén megalapozatlannak tartotta, mert a vád maradéktalanul megfelelt a Be.217.§.(3) bekezdés i/ pontjában, és a 11/2003. (ÜK.7.) utasítás 70.§-ában foglaltaknak.

Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság nem élt a Be.268.§.(1) bekezdésében és a Be.309.§-ában biztosított lehetőségekkel.

Bejelentette azt is, hogy a másodfokú tárgyaláson részt kíván venni.

A II.r. vádlott a 2012. január 9. napján érkezett beadványában az ügyel kapcsolatban ***kiegészítő vallomást tett***.

Ebben szólt az általa vezetett a Zrt1. cégcsoport tevékenységéről, a cégcsoportnak a 2004-es uniós csatlakozás utáni megnehezült helyzetéről, a Kft2. ügyvezetőváltásáról, a korábbi résztulajdonos és ügyvezető (tanú4 nyugalmazott ezredes) fenyegetéséről, a 2005. év elején indult közokirat-hamisítási ügyéről, és arról, hogy ennek kapcsán 2005. év tavaszán a IV.r. vádlott és tanú5 útján hogyan került kapcsolatba tanú6 és az I.r. vádlottal.

Arról is beszámolt, hogy a tanú6 hogyan vetette fel az Alapítvánnyal való együttműködést, és ehhez milyen feltételeket szabott (50 millió Ft átutalása, titoktartási szerződés aláírása, folyamatos jelentésírás).

Az elhangzottakról tájékoztatta a cégei vezetőit, és az együttműködés megkötése mellett döntöttek.

Ezt követően találkozott ismét a tanú6-tal és az I.r. vádlottal egy lakásban, ahol tanú6 „vezényelte a dolgokat”, ujjlenyomatot vettek, fényképet készítettek róla, aláírták a titoktartási szerződést.

Vezető kollégáival egyébként hasonló titoktartási szerződést írtak alá, a IV.r. vádlott esetében szintén ujjlenyomatot vettek és neki is jelentésírási kötelezettséget írt elő a tanú6.

A tanú6 úgy viselkedett, hogy ő úgymond a „tartótisztjuk”, és ebben a rendszerben ő közvetlenül a három „öregnek” tesz jelentést, akik a tényleges hatósági felügyeletet gyakorolják az Alapítvány felett.

Beszélt a tanú6 személyiségvonásairól is, és azt is megemlítette, hogy szinte elválaszthatatlanok voltak az I.r. vádlottal, bár utóbbi csak statisztika szerepet töltött be mellette.

A tanú6 nyilvánvalóvá tette az Alapítvány a Hivatalhoz tartozó státuszát, felsorolva a kuratórium tagjait, rendfokozatukkal, így a legalitásra hatósági garancia volt. Az Alapítvány vezetését aktív-illetve nyugállományú Hivatali tisztek alkották.

Felvázolta azt is, hogy ők az együttműködéstől milyen célok elérését remélték (megszabadulni a cégükre tapadó élősködőktől, védelmet kapni a konkurenciával szemben, nemzetközi adományozási programban részt venni).

Bizonyosságot jelentett számára, és vezetőtársainak is, hogy amikor a cégük sorsát a Hivatallal kötik össze, ez záloga lesz a törvényességnek és a jogszerű működés biztosításának. Azt remélte, hogy a kapcsolatuk, melybe a cégük olyan sokat investált, elvezet oda, hogy növekedési pályára állhatnak, és a cégük jövője biztosítható lesz.

Ezen biztosítékok tudatában mondtak igent a 2005. nyarán induló távol-keleti adományok bonyolítására is.

Az adományozási terv előkészületeit a tanú6 felügyelte, melynek során megmutatta az Alapítvány szigorúan közhasznúságára vonatkozó dokumentumokat, felhívta a figyelmet, hogy a támogatások kapcsán milyen adóleírási lehetőségek vannak, és elmondta azt is, hogy több hivatalos csatornán ellenőrzik a jogászaik, hogy adómentesen fogadhatnak adományokat.

Meggyőződtek arról, hogy az Alapítvány vezetői több fórumon előzetesen véleményeztetik a tervet.

Maga is igyekezett ellenőriztetni a tervezetet jogászokkal, könyvvizsgálókkal. Ő javasolta a 2003-ban alapított az Ltd. cégüket.

Az Alapítvány jogásza (tanú7) szerkesztette a szerződésüket, ami a bizományi értékesítés jogszerűségét számukra biztosította.

Megjegyezte azt is, hogy a telephelyükre másfél éven keresztül, 175 alkalommal beérkező konténerek vámkezelése során a vámhatóság egyetlen alkalommal sem emelt kifogást.

A tanú6 azt is akarta, hogy a cégük teljes forgalmát adományozzák az Alapítványnak, de akkor ő már látta, hogy cégük emiatt annyira kiszolgáltatott lenne az Alapítványnak, hogy erre nemet mondott.

A forgalmuk kevesebb mint 10 %-a került adományozásra, de 2006. végére így is a bizományi értékesítésből keletkező tartozásuk több száz millió Ft-ra rúgott, és nyoma sem volt a remélt projektnek, amely kompenzálhatta volna a cégüket ért veszteségeket. Ezen veszteségek pontos felsorolása olvasható a nyomozati iratokban a „Kedves C és B” című levelében.

A nyomozás során lefoglalt levelek 2006. végén íródtak, ahol csalódottan összegezte, hogy az elhangzott ígéretekből semmi sem valósult meg. Ekkor 400 millió Ft volt az az összeg, amivel támogatták az Alapítványt, valamint a konzervadományok vonatkozásában több száz millió Ft volt cégük elismert tartozása.

Nem volt kétségük az adományokkal kapcsolatban a szabályosságot illetően.

Remélték, hogy a vámmentes belföldiesítésből keletkező „Z”, vagyis az Alapítvány jogosítványaiából keletkező megtakarítás 1/3-ából, melyet ekkor még a tanú6 a társaságuknál hagyott, biztosíthat annyi előnyt, hogy az illegális konkurenciával szemben ők legális úton tudnak versenyképes árakat kalkulálni.

A 2/3 rész, mint azt a levelek is bizonyítják, mindig át lett adva a tanú6-nak, viszont a fent említett egyéb adományok (400 millió Ft) többszörösen felemésztették a remélt 1/3-ot.

Ezért is szorgalmazta a levelében az adományozás folytatását, hogy abból törvényesen pótolni lehessen a cégüket ért veszteségeket.

Ő úgy gondolta, hogy a titoktartási szerződése érvényben van a bírósági tárgyalás, illetve az azt megelőző fogvatartása során is, és ezt erősítette meg a letartóztatásának első hónapjában írt és védőjének átadott részletes vallomásának sorsa, védőjének lemondása, a tanú6 részéről őt és családját ért befolyásolás.

Mivel kötötte őt a titoktartási szerződés, és anyagilag sem tudta megvédeni magát tanú6-tól, ezért fogadta el, hogy ne tegyenek vallomást.

Miután tanú6 elérte, hogy nem tesznek rá terhelő vallomást, már nemcsak őt, de az l.r. vádlottat is magára hagyta.

A titoktartási szerződésük vonatkozásában a titokgazdákkal és tanú6-tal történt nyári események (letartóztatások) tették csak őt képessé arra, hogy ügyvédjével egyeztetve a titoktartási szerződés alól felmentést kérjen, és mindenre kiterjedő vallomást tudjon tenni.

Az általa leírtakat a Katonai Ügyészségen és korábban a Nemzeti Védelmi Szolgálatnál felvett jegyzőkönyvek is tartalmazzák. Kérte ezen iratoknak a beszerzését.

Az l.r. vádlott védője a 2012. január 25. napján érkezett beadványában - a bejelentett fellebbezését indokolva - arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert több védői és terhelti indítvány nem került elbírálásra. Ilyenként jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta az l.r. vádlott esetében a titoktartás alóli felmentés megkérését.

Időközben a jelen ügygel tárgyában szorosan összekapcsolódó ügyben nyomozás van folyamatban, melyben az l.r. vádlott a jelen eljárásban is értékelendő vallomásokot tett a titoktartás alóli felmentését követően.

Ezt a hivatkozott nyomozást a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya folytatja minősített eljárás keretében.

A tárgybani szoros kapcsolódás miatt - álláspontja szerint - elkerülhetetlen a megismételt elsőfokú eljárás, ahol a két ügy, immár a katonai tanács előtt, egyesítésre kerülhet.

Mellékelten csatolta védence kézzel írott vallomását, és a Központi Nyomozó Főügyészségen nyílt eljárásban tett vallomásait.

A becsatolt jegyzőkönyvek alapján megállapítható, hogy a Központi Nyomozó Főügyészségen Nyom.482/2011. szám alatt indult büntetőeljárás az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntette miatt az l.r. vádlott ellen,

ahol nevezett az ügyészség 2011. június 2., 6., 7., 15., 17., 20., 23. napjain gyanúsítottként kihallgatta.

A 2011. június 2-i kihallgatásakor beszélt a korábbi rendőrségi pályafutásáról, a tanú6-tal történt megismerkedéséről, kapcsolatuk alakulásáról, hogy az Alapítvány létrehozásának gondolata tanú6-ban merült fel 2004. első félévében. Ezt ő is jó ötletnek tartotta, de neki az is megfordult a fejében - rendőrségi múltja miatt -, hogy a hozzájuk áramló információkat tovább kéne adni az illetékes szervezeteknek. Ez ügyben 2004. nyarán fel is kereste a K Hivatal akkori igazgatóját, aki a Hivatal akkori vezetőjéhez - tanú8-hoz - irányította, aki elődjéhez, tanú4-hez küldte, akivel előbb egyedül folytatott megbeszélést, majd a következő találkozóra már a tanú6 is elkísérte. Ott neki úgy tűnt, hogy tanú4 és tanú6 nem ismerik egymást, de később - 2008-ban, a parlamenti vizsgálatból - kiderült, hogy ez csak a játékok bevezetője volt, mert már régóta kapcsolatban álltak.

A tanú4 az Alapítvány és a Hivatal együttműködését lehetségesnek tartotta, és ő tett javaslatot a kuratórium tagjaira is.

Beszélt az Alapítvány bejegyzésének folyamatáról, és kiemelkedően közhasznúvá nyilvánításáról is.

Ezt követően beszámolt tanú6 városi büntetőügyének elrendezéséről, az abban közreműködőkről, tanú6 távlati elképzeléseiről, bank vásárlásáról, a politikai életben való szerepvállalásról az Alapítvány népszerűségének felhasználásával. Ez utóbbi jó ötletnek látszott, ezért alapították meg 2006-ban a Szövetséget.

Elmondta azt is, hogyan ismerkedett meg egy találkozón a IV.r. vádlottal, aki a Kft2. vezetője volt, és abban kért segítséget, hogy a többi kisebb ügynökséghez hasonlóan a VPOP őket ne szüntesse meg.

Beszámolt a tanú6 ez ügyben tett intézkedéséről, közreműködéséről.

A IV.r. vádlotton keresztül néhány hét múlva megismerkedtek a II.r. vádlottal is, akinek szintén megoldásra váró problémái voltak (tanú9 „lehúzásai”, az ellene okirat-hamisítás miatt indult büntetőügy), melyek megoldására a tanú6 szintén ígéretet tett.

A tanú6 egy megbeszélés alkalmával felhívta a IV.r. vádlott figyelmét arra, hogy mivel a vámügynökség tovább üzemelhet, ezért a havi bevétel 10-15 %-át le kell adnia, mivel ezt ő tovább osztja az „urak” felé. Ezzel a Hivatali kapcsolatra, tanú8-ra célzott.

Egy hasonló találkozón a II.r. vádlottnak is azt mondta tanú6, hogy ügyeinek intézése fejében az lesz a legjobb, ha az Alapítványt készpénzzel támogatja.

A tanú6 a II.r. vádlottól nagyobb mennyiségű pénzre számított, és mondta, hogy neki abból még tovább kell adni, mivel az „urakat” is ki kell fizetni.

2005-ben a II.r. vádlott felajánlotta, hogy van egy hongkongi cége, ami szívesen adna élelmiszer adományokat az Alapítványnak. Ezt ő jelezte tanú8-nak, aki ígéretet tett arra, hogy jogászai és a VPOP bevonásával kidolgoztatja az adományok elfogadásának lehetőségét.

Ekkor az Alapítványnál már tanú7, tanú10 és tanú11 lettek a kuratóriumi tagok, mivel tanú6 összeférhetetlenségre hivatkozva - mivel a kisebbik fia az alapító - kilépett.

Tanú8 tanú7-et bízta meg a jogi kérdések tisztázásával.

Miután tanú8 közölte, hogy az adományok elfogadásának törvényes feltételei fennállnak, így egy kuratóriumi ülésen a teljes kuratórium jóváhagyta, hogy az Ltd. hongkongi cégtől az adományokat elfogadhassák.

Felmerült benne, hogy a nagy mennyiségű élelmiszert értékesíteni kellene, és ebből kellene pénzt csinálni, amit jelzett is tanú8 felé.

A tanú8 kb. 2 nap múlva közölte, hogy ennek meg van a lehetősége.

Ennek tanú6 és tanú8 is nagyon örültek, tanú6 mondta is, hogy ezt kihasználva nagyon-nagyon sok pénzt fog csinálni, és tanú8-nak is megszűnnek az anyagi gondjai.

Tanú8 beleegyezett a folyamat elindításába és tanú7-et bízta meg, hogy készítsen egy bizományosi szerződést, ami alapján az adomány értékesítése a Zrt1. cégcsoporton belül megtörténhet.

2005. közepe után többször is előfordult, hogy tanú6 kérésére az Alapítvány számlájáról pénzt vett fel, mert abból tanú8-nak, tanú10-nek, tanú7-nek és tanú11-nek is kellett adni.

Erre egyrészt tanú6 ügyeinek elintézése, másrészt az Alapítványért végzett védelem és egyéb tevékenység honorálása miatt volt szükség.

Tanú8 ugyanis rendszeresen tájékoztatta őket az Alapítvány elleni titkos nyomozás állásáról, a telefonlehallgatás elrendeléséről, az eljárás megakadályozását célzó intézkedéseiről, de ez vélhetően csak egy ámtítás volt a részéről, hogy minél tovább kapja a „járandóságait”, mert 2007. április 13-án elindították a nyílt eljárást.

A 2011. június 6. kihallgatásakor tanú6 egyik megjegyzését idézve elmondta, hogy kijelentette, hogy amennyiben ő szabadon és minden fenyegetettség nélkül tud dolgozni, akkor nagyon sok pénzt fog keresni, ami mindenkinek nagyon jól jön, és megoldódnak az anyagi problémák.

A későbbiek során, amikor az Alapítvány számláján már több millió Ft készpénz volt, akkor tudta tanú6 ezt az ígéretét beváltani pl. tanú8 irányába.

Számára tanú8 2004-2007. közötti viselkedéséből egyértelmű volt, hogy az Alapítvány védelem alatt áll, és mindent törvényesen és engedéllyel tesznek, de azt is látta, hogy ez a védelem súlyos pénzekbe kerül.

Később derült ki számára, hogy a gazdasági alapon nyugvó színjátékhoz tanú8 és tanú6 mellett tanú10 és tanú7 tevékenysége is szükséges volt.

Részletesen elmondta, hogy tanú8 mennyi készpénzt és milyen egyéb juttatásokat kapott, és megismételte, hogy ezért cserébe milyen tevékenységet végzett.

Ugyanígy beszámolt a tanú10-nek, tanú7-nek, tanú11-nek és tanú4-nek juttatott készpénzről, és egyéb juttatásokról, és arról is, hogy ennek fejében ők milyen ügyek elintézésében vettek részt.

Állításai bizonyítására hangfelvételekre hivatkozott, részben meg is jelölve, hogy azokon mi hallható.

Állítása szerint neki minden alkalommal tanú6 mondta, hogy vegye fel a pénzt, mert különböző dolgokat, pl. tanú7-ékat is ki kell fizetni.

Arról nem volt tudomása, hogy tanú8 és tanú10 a Hivatal felé elszámoltak volna az általuk kapott készpénzzel.

A 2010. június 7-i kihallgatásakor tanú12 fiának - tanú13-nak - az Alapítványnál történt foglalkoztatásáról számolt be, továbbá a Kórház támogatásáról, és ehhez kötődően tanú14-gyel való találkozásáról.

Ezt követően ismét, részletesen beszámolt az Alapítvány és Zrt1. cégcsoport közötti bizományosi szerződés megkötéséről, a kuratórium felhatalmazásáról, hogy az Ltd-től érkezett adományok kapcsán szükséges elfogadó nyilatkozatokat egyszemélyben írhatta alá.

Később, állítása szerint arról is kuratóriumi döntés született, hogy az ő aláírás-bélyegzőjét megkapja a IV.r. vádlott, és ez után ő bélyegezte le az elfogadó nyilatkozatokat.

Az első adományok beérkezését követően több hónap is eltelt már, amikor a II.r. vádlott egy beszélgetés során elmondta, hogy tulajdonképpen az adományozó cégek a Zrt1. cégcsoport tagjai, amin ő meg is lepődött, mert nem szeretett volna bűncselekményt elkövetni, de a II.r. vádlott ezt nem tartotta lényeges információnak. Ezt a helyzetet jelezték tanú8 felé, aki utánajárt a jogi kérdésnek, és arról tájékoztatta, hogy ez valóban nem jelent gondot, és az Alapítvány folytathatja a beérkezett adományok értékesítését.

Talán fél év is eltelt, amikor az adományok értékesítéséből pénzhez jutott az Alapítvány. A II.r. vádlott ezt az áruházak 180-360 napos fizetési határidejével magyarázta.

Az Alapítvány könyvelése bevételezte a megérkezett - és egyébként csak papíron látott - adományokat, és azokat csak az eladás utáni ellenérték átutalása után könyvelte ki.

Emlékezete szerint 2006. közepén vagy a második félévben utaltak II.r. vádlotték 243 millió Ft-ot az eladott adományok ellenértékéért.

2006. év végén, vagy 2007. év elején II.r. vádlotték készítettek egy olyan elismervényt az Alapítvány felé, melyben elismerték, hogy több mint egy milliárd Ft-al tartoznak.

Az Alapítványhoz ekkor, illetve más gazdasági társaságoktól és magánszemélyektől beérkező készpénztámogatást tanú6 kérésére és akaratára szinte azonnal fel kellett venni a számláról.

Ennek egy része a karitatív tevékenységükre ment el, amit ő mindig nyomon tudott követni, a többit azt mindig tanú6 kezelte. Ezekből lettek kifizetve tanú8 és a hozzá kapcsolódó személyek.

Nyilatkozott arról is, hogy a beérkező adományokról, a dokumentumok (vámeljárással során keletkező iratok) megküldésével tanú8 rendszeres tájékoztatást kapott. Gyakran előfordult, hogy ezeket az iratokat a IV.r. vádlott vagy tanú7-neki adta át, vagy az Alapítvány portáján tette le borítékban.

Beszámolt a Zrt1. cégcsoport raktárában tárolt, még el nem adott élelmiszer adományok a Nyrt. által 2007. április 26-i elviteléről, amely miatt feljelentést is tettek.

Ezt azért tartotta fontos ténynek, mert ezzel az árumennyiséggel, ami továbbra is az Alapítvány tulajdonát képezte papíron, ő nem követhetett el bűncselekményt.

Az Alapítvány tényleges élete 2007. április 13-ával megszűnt. Az alapítványi vagyon elfogyott, így a tevékenységüket be kellett fejezni.

Vallomást tett arról is, hogy tanú6 a II.r. vádlottól elvett 5 millió eurót, amit tanú15 (II.r. vádlott cégtársa) adott át neki 2007. első felében, amikor a II.r. vádlott előzetesben volt.

Tanú6 mindvégig lelki terrorban tartotta, állandóan kényszerítette a II.r. vádlottat, az előzetes letartóztatásának megszűnése után azzal, hogy az „öregeknek” - három általa kitalált tábornoknak - kell fizetni, hogy az ügy ne folyjon tovább.

A tanú6 azzal is megfélemlítette a II.r. vádlottat, hogy az „öregek” mindent tudnak, lehallgatják most is őt és a feleségét is.

A tanú6 hathatós tevékenysége okozta a Zrt1. teljes megsemmisülését.

2008. év elején már nem nagyon volt pénz, ennek ellenére tanú8 mégis belépett az Alapítványba.

Ez igazából azért történt, mert tanú6 azt mondta, hogy mivel már az Alapítvány nem működőképes, ezért egy egyházat akar csinálni, mivel annak még jobbak a feltételei.

Tanú8 természetesen kifelé azt mondta, hogy ő meg van győződve arról, hogy itt nem történt bűncselekmény, és hogy ő továbbra is kiáll mellettük. Ezt azzal is demonstrálta, hogy belépett az Alapítványba.

2008. év vége felé az egyházat nem sikerült bejegyeztetni.

Tanú6-ot profi csalóként jellemezte, aki ha kell, lelki terrort alkalmaz, és őt is többször megfenyegette. Egyik alkalommal azt mondta, „ha nem csinálod, kitaposom a beledet!”. Mindig azt hangsúlyozta, hogy mindent ő irányít, és vagy mindenki azt csinálja, amit ő mond, vagy elmehetnek a francba.

Amikor tanú6 az ügyének az elrendezése miatt fizetett tanú8-nak, akkor az Alapítvány számlájáról folyamatosan ő vette ki a pénzt, amit odaadott tanú6-nak.

Nem tudott nyilatkozni arról, hogy igazából mikor és mennyi pénzt is kapott tanú8.

Amikor a hiányzó összeg pótlásáról kérdezte tanú6-ot, ő annyit mondott, hogy értse meg, hogy ezeket neki muszáj kifizetni, mert ez nekik jár, és hogy a hiánnyal ne foglalkozzon, amiatt ne aggódjon, mert minden el lesz rendezve, visszajön a pénz. Ő sokáig hitt ezeknek a meggyőzően előadott ígéreteknek. Azután pedig, hogy már elfogyott az Alapítvány pénze, muszáj volt vele maradnia, mert csak így látott esélyt arra, hogy esetleg vissza tudja tenni a pénzt.

Most viszont már látja, hogy tanú6 az első pillanattól kezdve tudatosan megtévesztette, kihasználta, és ehhez partnert talált tanú8, tanú10 és tanú7 személyében.

A 2011. június 15. és június 17. napján tartott kihallgatásokon az általa átadott pendrive-on tárolt hangfelvételekkel kapcsolatban tett részletes vallomást.

A 2011. június 20. napján tartott kihallgatásakor arról nyilatkozott, hogy azért lett tanú6 az alapító, mert tanú6 úgy látta jónak, hogy az Alapítványba senki idegent ne vonjanak be.

Beszélt arról is, hogy a tanú12-vel történt beszélgetése során szóba került, hogy az Alapítványt vizsgálja a VPOP, mire tanú12 azt mondta, hogy ezt tanú8.

Tanú6 mondta neki, hogy az Alapítvány pénzvagyonából tanú4-nek, tanú11-nek, tanú8-nak, tanú7-nek és tanú10-nek is fizetni kell.

Ezeket a pénzeket ő vette fel, és az odaadta tanú6-nak.

Néhány alkalommal maga is jelen volt ilyen pénzáadásoknál, de azt nem tudta megmondani, hogy mikor mennyi pénz került átadásra. Ezek többnyire az Alapítvány irodájában történtek.

A Takarékpénztárból és a Nyrt-től felvett pénz egy részét karitatív tevékenységre és a működésre fordították, a fennmaradó összeg pedig az említett személyeknek lett átadva.

Olyan nem történt, hogy ő tanú10-nek megmutatta volna a házipénztárból származó több mint 900 millió Ft-ot, és azt tanú10 megszámlolta volna, majd erről tájékoztatta a kuratóriumot.

Elismerte, hogy 2004-től az Alapítvány pénzéből személyes céljaira fordított kb. 30 millió Ft-ot, de pontosan ezt megmondani nem tudta, mert letartóztatásának megszűnése után is kapott olykor-olykor tanú6-tól pénzt.

Azt nem tudta, hogy ez a pénz honnan származhatott, mivel akkor az Alapítványnak már nem volt pénze.

A személygépkocsikat részben ebből a pénzből vette, míg a 2007. őszén vásárolt gépkocsit tanú6 fizette ki készpénzben.

Arról nem tudott nyilatkozni, hogy a III., a VI., az V.r. és a VII.r. vádlottak mit tudtak erről az egész rendszerről.

Arra sem tudott konkrét választ adni, hogy a II.r. vádlottnak miért érte meg az adományozás, őt tanú6 győzte meg, de hogy milyen érvekkel, azt nem tudta megmondani.

Elétárták a nyomozás során lefoglalt Kedves B és C elnevezésű levelet, mellyel kapcsolatban nem emlékezett, hogy azt megkapták volna.

A későbbiek során a II.r. vádlottal folytatott beszélgetésből tudta meg, hogy azt a II.r. vádlott végső elkeseredésében írta, tekintettel arra, hogy ekkorra már tanú6 szinte minden pénzét elszedte a II.r. vádlottnak és a Zrt1-nek.

A levélben utalás történik tanú6 agresszív jellemére is, amitől a II.r. vádlottnak félelmei támadtak, és cselekedeteit javarészt ennek hatása alatt végezte.

A levélben szereplő Z véleménye szerint azokat a plusz (átutalásokon kívüli) összegeket jelentette, ami az „öregkekhez”, vagy azt megelőzően tanú8-ékhoz került.

Szerinte ez a Z közvetlenül tanú6-hoz került.

Arra a kérdésre, hogy az Alapítványból kivett pénz miből jött volna vissza, azt mondta el, hogy tanú6 fűt-fát ígért a II.r. vádlottnak, hogy a Zrt1. hogy lesz majd felvirágoztatva, és az Alapítványból kivett pénz vonatkozásában is hasonló ígéreteket tett, amikről ő nem tudta, hogy azok valósak vagy valótlanok-e.

Hogy kinek és mennyi pénzt adtak az Alapítvány vagyonából, ő csak a birtokában lévő hangfelvételből tudja, ahol tanú6 összegzi, szinte név szerint megemlítve, hogy ki mennyi pénzt kapott.

A 2011. június 23-i kihallgatásakor a korábbi vallomását azzal egészítette ki, hogy 2004. és 2010. között két bejelentett munkahelye is volt, egy biztonsági cég, aminek a nevére nem emlékezett, és a Z, a pártjuk. Ezekről külön-külön bruttó 2-300.000 Ft-ot kapott. Ehhez jött még a nyugdíja, melynek akkori összegét nem tudta megjelölni, de jelenleg nettó 140.000 Ft.

Részben módosította az általa kapott kb. 30 millió Ft-al kapcsolatos korábbi nyilatkozatát is azzal, hogy ennek az összegnek csak egy része származott az Alapítvány pénzéből, a másik részét 2007. második fele után kapta tanú6-tól, de ez már nem az Alapítvány pénze volt, mert akkor az Alapítványnak már nem volt pénze.

Az első gépkocsi megvásárlásáról úgy nyilatkozott, hogy az Alapítványi pénzből volt.

Ő felvette az Alapítvány pénzét, azt odaadta tanú6-nak, mert ő osztotta be, hogy mire kell költeni, és a tanú6 „gesztusként” adott pénzt ennek az autónak a megvásárlására azzal, hogy „egy elnök nem járhat akármilyen autóval”.

A Kft2. és az Alapítvány közötti kapcsolatot a IV.r. vádlott, tanú6 és ő tartották. Megismételte az elfogadó nyilatkozatok aláírásával, aláírás-bélyegzőjének átadásával kapcsolatos korábbi vallomását.

2005. második felében említette meg a II.r. vádlott, hogy van egy hongkongi cége, ami nagy mennyiségű élelmiszer adományt tudna biztosítani az Alapítványnak.

Ezen a megbeszélésen hárman vettek részt: A II.r. vádlott, tanú6, és ő.

Az ezzel kapcsolatos összes többi ügyintézkést tanú6 végezte az Alapítvány részéről, csak elétette az iratokat, amiket ő elolvasott és aláírt.

Semmilyen kétség nem merült fel benne, hogy ezek ne lennének legális szerződések.

A két adományozó cégről (Ltd., AG) csak a büntetőeljárás során tudta meg, hogy mindkettő a Zrt1. cégcsoport tagja.

Az összes ügyintézkést a II.r. és a IV.r. vádlottak végezték az adományok beérkezésével kapcsolatban, valamint a VIII.r. vádlott, aki a II.r. vádlotték által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján végezte a könyvelést.

Ő csak egy esetben írt alá a Kft-től származó adomány felajánlásával kapcsolatban elfogadó nyilatkozatot, a többi okiratot a IV.r. vádlott bélyegezte az ő aláírás-bélyegzőjével.

Valószínűnek tartotta, hogy az AG-től kapott adományoknál is a IV.r. vádlott bélyegzett.

Az adományok értékesítésével összefüggő ügyintézkést tanú6 végezte a II.r. vádlott közreműködésével.

A bizományosi értékesítésről készült szerződéseket valószínűleg ő írta alá, azokat tanú7 készítette.

Az adományok értékesítéséről nem tájékoztatták a vámhatóságot, mert tanú8 és tanú7szerint is a törvény ezt lehetővé teszi. Emlékezete szerint mutatták is neki az EGK rendelet 65. pontját, mely szerint lehet értékesíteni az adományokat, és hogy ha a VPOP nincs értesítve, annak nincs szankciója.

Arra nem tudott válaszolni, hogy a Kft.2, vagy a részükről eljár bármely személy tudott-e az adományok továbbértékesítéséről.

A tanú7 és tanú10 a tanú8 utasítására vettek részt az adományozási szisztémában. Szerepük a jogi háttér kidolgozása volt.

A saját, az Alapítványnál betöltött szerepéről úgy nyilatkozott, hogy ő az elnöki tisztséget töltötte be ugyan, de az Alapítvány életét tanú6 irányította, csak ő mindig szeretett a háttérben maradni. Ő maga csak a karitatív tevékenységet végezte, ehhez adta az arcát a különböző rendezvényeken, és az adminisztrációt. Az Alapítvány gazdasági életét tanú6 irányította. Azt ő nem is tudta, hogy tanú6 mire fordította a nála lévő pénzt, őt csak bizonyos dolgokról tájékoztatta.

Az I.r. vádlott védője 2012. április 5. napján érkezett beadványában fellebbezésének indokolását kiegészítette:

Álláspontja szerint az I.r. vádlott más eljárásban a titoktartási kötelezettség alóli felmentését követően tett és csatolt vallomásaiból egyértelműen megállapítható, hogy az Alapítványt a magyar titkosszolgálat hozta létre. Tanú6-ot tanú16 - aki a titkosszolgálat embere volt - mutatta be a 90-es évek elején az I.r. vádlottnak. Miután az I.r. vádlott elhagyta a rendőrség kötelékét ismét feltűnt életében tanú6.

Az Alapítvány ötlete tanú6 inspirációján keresztül egyértelműen visszavezethető a szolgálatokra. Tanú4, tanú8 és tanú17 titkosszolgálati csúcsvezetők adják a hátteret és ötletet egy együttműködő alapítvány létrehozására.

A Vizsgálóbizottság jegyzőkönyveiből egyértelműen kiderül, hogy tanú6 már a rendszerváltást megelőzően is együttműködött az állambiztonsággal.

A Hivatal főigazgatója biztosította a szakmai személyzetet a működéshez (tanú7, tanú10), és tájékoztatta az I.r. vádlottat, hogy szóbeli utasításoknak kell eleget tennie, ez így működik ebben a rendszerben.

Az I.r. vádlott az utasításnak eleget is tett úgy, hogy biztos volt abban végig, hogy jogszerűen jár el a szolgálat utasításainak megfelelően. Ebben megerősítették azok a jogi vélemények is, amelyeket a tanú8 által delegált titkosszolgálati jogászok adtak arról, hogy az Alapítvány működése megfelel a jogszabályi előírásoknak.

A telefonlehallgatásokból az is világosan kiderült, hogy tanú6 volt az, aki a teljes gazdasági irányítást végezte.

Az I.r. vádlott magát hivatalos együttműködőnek, utasítást végrehajtónak gondolta. Információkat is gyűjtettek vele, jelentéseket kellett adnia heti rendszerben az Alapítvány teljes működéséről.

A felvett pénzek tekintetében is mindig megnyugtató válaszokat kapott tanú6-tól, illetve a nemzetbiztonsági tisztektől.

A fentiek alapján indítványozta tanú16 tanúként kihallgatását annak tisztázására, hogy ő kezdetektől a Hivatal utasításának megfelelően hozta-e tanú6-ot az I.r. vádlotthoz.

Szükségesnek tartotta az I.r. vádlott szerepének teljes átvilágítását, a valós titkosszolgálati vezetők jelen eljárásban történő számonkérését, a teljes tényállás felderítését.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság az indítványozott bizonyítás felvételére, és a tényállás teljes tisztázására jelen eljárásban nem látna lehetőséget, úgy az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Megítélése szerint ezt az új eljárást a katonai tanácsnak kellene lefolytatnia.

Azt is indítványozta, hogy a másodfokú bíróság zárt tárgyalást rendeljen el.

Az I.r. vádlott a kézzel írott 17 oldal terjedelmű vallomásaiban a fentebb idézett jegyzőkönyvekben foglaltakkal egyezően számolt be az Alapítvány létrejöttének körülményeiről, az abban szerepet játszó személyek tevékenységéről, az adományozási szisztéma kitalálásáról, és megvalósításáról, tanú6 és a saját szerepéről.

Álláspontja szerint a jelen ügy és a még nyomozati szakban lévő ügy teljes mértékben, térben és időben, valamint a gyanúsítottak személyét, és a tényállásokat tekintve is teljesen azonos.

Kifejtette azt a véleményét, hogy az Alapítvány megalakulása, és folyamatos hírszerző és karitatív tevékenysége akkor benne azt az érzetet keltette, hogy abszolút jó és törvényes úton haladnak. Csak később látta át, hogy pénztermelésre megy az egész adományozási tevékenység, és az ebből származó pénz tanú6 instrukciói alapján a már említett személyek egyéni boldogulására lett felhasználva, az általuk végzett szolgálatokért.

Megismételte, hogy tanú8-ék között több száz millió Ft lett szétosztva, melynek körülményeiről részletes vallomást tett.

Ő tanú6-ban teljes mértékben megbízott, elfogadta irányító szerepét, döntéseit. Magát ebben az ügyben eszközként, strómanként jellemezte, akit tanú6 fel tudott használni a céljaira. Ebben szerinte tanú8-ék is a partnerei voltak, sőt sok esetben tanú8 irányított, az ő tudtával és beleegyezésével történt több tevékenység is.

Őt tanú6 csak arra használta, hogy az Alapítvány vagyonához hozzájusson. Amikor pedig erre ő ráeszmélt, akkor már késő volt, kénytelen volt vele maradni, mert állandóan hitegette, hogy mindent megold, minden rendben lesz.

Tanú6 többször is hangsúlyozta, hogy a tanú8-éknak kifizetett súlyos milliók adnak olyan háttérrel, amely alatt ő ennek a többszörösét meg tudja keresni, és így majd visszaadja az Alapítványnak a pénzt.

2010-ben, amikor az eljárás vége közeledett akkor döbbsent rá, hogy tanú6 és tanú8 teljes mértékben kihasználta őt. Ők nyugodtak voltak, hiszen látták, hogy se ő, se a II.r., se a IV.r. vádlottak nem tettek rájuk terhelő vallomást.

Tanú6 mindent megtett azért, hogy megakadályozza, hogy ő a valóságot feltárja, megöléssel fenyegette.

Hivatkozott arra is, hogy ő a hatósággal együttműködve, mindenre kiterjedő, feltáró és szélesítő jellegű vallomást tett. Ennek következtében az adócsalási ügyben a pozíciója meg is változott, tanú lett.

Vallomásaival ezen ügy valóságnak megfelelő feltérképezését, a résztvevő személyek valódi szerepének feltárását, más, kapcsolódó, ezidáig nem ismert bűncselekmények felderítését segítette.

Időközben a titoktartási kötelezettsége alól is megkapta a felmentést, így vallomástételének ez sem jelentette akadályát.

Utalt arra is, hogy vallomásain kívül egyéb, ügydöntő bizonyítékokat is biztosított a hatóság részére.

Azt indítványozta, hogy az ügyben felmerült teljesen új adatokra és körülményekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és rendelje el az elsőfokú eljárás megismétlését.

A 2012. március 24. napján érkezett beadványában a korábbi írásbeli vallomását kiegészítette.

Ismét hangsúlyozta, hogy az Alapítvány életében a konkrét karitatív ügyeket, valamint a Hivatal kapcsolatában az információk részbeni megszerzését, azok kezelését végezte.

tanú6 viszont - tanú8 tudtával és beleegyezésével - az Alapítvány pénzügyi, gazdasági dolgait intézte minden tekintetben.

Ő végig azt hitte, hogy az Alapítvány fedőcégként működik. Tudta ugyanis, hogy a titkosszolgálatoknak vannak ún. pénztermelő fedőcégei, így neki nem tűnt törvénytelennek, hogy a pénz az Alapítvány felől a Hivatal felé áramlik.

Végig abban a hitben volt, hogy a felvett és akár tanú6-nak, akár tanú8-nak átadott pénzüsszegek a Hivatal érdekeit szolgálják.

Többször is megkérdezte tanú8-at, hogy a konzervadományok általa kidolgozott koncepciója törvényes-e, és ő igennel felelt.

Számára csak a 2007-es előzetes letartóztatása, és az újabb gyanúsítások után kezdett világossá válni, hogy az Alapítvány pénze nem hivatali érdekeket, hanem az említettek saját boldogulását szolgálta.

Később jött rá, hogy őt tévedésbe ejtették.

Tanú12 akkori titokminiszterrel folytatott beszélgetése, és az, hogy ekkor a miniszter ekkor azt mondta, hogy minden az Alapítvánnyal kapcsolatos ügyet tanú8 intézzon, is megerősítette azt a hitét, hogy a Hivatal érdekeit szolgálja.

Tanú6 és tanú8 őt csak felhasználták a törvénytelen céljaik elérésére, a törvényesség látszatát keltve őt hosszú időn keresztül tévedésben tartották.

Megismételte a hatályon kívül helyezés iránti indítványát azzal, hogy a Katonai Bíróságot kellene kijelölni az elsőfokú eljárás megismétlésére.

A **Nyrt. Képviselője is írásban indokolta a fellebbezését** a 2012. április 18. napján érkezett beadványában.

Ebben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta.

Kérte annak megállapítását, hogy a Nyrt. jelen eljárásban egyéb érdekeltnek tekintendő, és mint ilyen, rá nézve a Be.55.§.(1)(2) bekezdéseiben foglaltak az irányadók.

Indítványozta a zár alá vétel fenntartására vonatkozó törvényi feltételek hiányában a számlán a Nyrt. 135.244.295 Ft összegű jogos igényére tekintettel az elsőfokú bíróság által fenntartott zár alá vétel feloldását.

A másodfokú bíróság **az igazságügyi adó-és könyvszakértő véleményének kiegészítését** rendelte el a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség által felvetett bolgár szállítások kérdésében.

A **szakértő a 2012. február 28. napján érkezett nyilatkozatában** azt fejtette ki, hogy Országból történt behozatal a véleménye elkészítése során csak a 2006-os év vonatkozásában tapasztalta. Ekkor az Ország még nem volt tagja az Európai Uniónak, így ennek megfelelően a számlák értékét a harmadik országból behozott áru érték részeként mutatta be a 2007. október 29. napján készített szakvéleményében.

A hivatkozott véleménye 16. oldalán szereplő folyamatábrában ezen összegek szerepelnek mint az ország2-i és ország1-i társaságoktól eszközölt behozatal értéke.

Részletezte számla szinten is az ország1 behozatalt.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság a szakértő tárgyaláson történő meghallgatását nem látta szükségesnek.

A **Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Katonai Ügyészség** a 2012. február 10. napján kelt átiratában arról tájékoztatta a másodfokú bíróságot, hogy B.II.0012/2011. szám alatt vezető beosztású hivatalos személy által, hivatali helyzetével visszaélve elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt folytat büntetőeljárást.

Az eljárás tárgya elsősorban az I.r. vádlott által feltárt adatok alapján a Hivatal (jelenleg Hivatal1) állományába tartozó három - részben vezető beosztású - személy büntetőjogi felelősségének vizsgálata.

Terhükre a Btk.250.§.(1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a/ pontjára tekintettel a (3) bekezdés 2. tétele szerint minősülő és büntetendő vezető beosztású hivatalos személy által, hivatali helyzetével visszaélve elkövetett vesztegetés büntetnének megalapozott gyanúja róható.

Arról is tájékoztatást adott, hogy jelen eljárásban az I.r., a II.r. , a IV.r. , a III.r. vádlottak tanúként szerepelnek, ilyen minőségben került sor a kihallgatásukra.

Tájékoztatta a másodfokú bíróságot továbbá arról is, hogy a nem jogerős elsőfokú ítéletben a vámbevételt különösen jelentős mértékben csökkentő csempészet és a különösen jelentős értékre elkövetett sikkasztás vonatkozásában megállapított tényállások tekintetében az általuk folytatott nyomozás bűnsegédi magatartásokat vizsgál, amely nyomozás viszont a tettesi/társtettesi minőségben kimondott bűnösséget nem érinti, attól függetlenül, önállóan is elbírálható.

A másodfokú bíróság beszerezte a Fővárosi Bíróságtól az ott 2. B.1212/2011. szám alatt folyamatban lévő ügyben benyújtott vádiratot.

Ebből megállapítható, hogy a Fővárosi Főügyészség a KÜO.9985/2011/3-I. számú vádiratával a I.r. és a II.r. vádlottak ellen a Btk.310.§.(1)(4) bekezdés szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett, az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntette és a Btk.276.§. szerint minősülő folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt emelt vádat.

Ezen ügy tárgyát a jelen ügghöz kapcsolódó, de az Európai Unió belüli termékbeszerzésekkel kapcsolatban elkövetett bűncselekmények képezik.

E vádirat utal arra is, hogy a nyomozó hatóság az 501000-10037/2008. számon folyamatban lévő büntetőügyben az I.r. vádlott ellen indult eljárás elkülönítéséről határozott.

A másodfokú bíróság beszerezte a Központi Nyomozó Főügyészség 2011. június 23. napján kelt Nyom.578/2011. számú határozatát, mellyel az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntette miatt folyamatban lévő ügyben a Be.192.§.(1) és (4) bekezdései alapján az I.r. vádlottal szemben a nyomozást megszüntették.

A III.r. vádlott védője becsatolta a másodfokú bíróságnak a vádlottról a Fővárosi Bíróság 2.B.1212/2011. számú ügyével összefüggésben 2012. február 25. napján készült igazságügyi orvosszakértői véleményt, mely szerint A III.r. vádlott nem szenved elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban vagy személyiségzavarban.

2011. januárjában jobb oldali agyi infarktus érte, ami jelenleg is észlelhető maradványtünetekkel gyógyult, az agyi elhalás helyén az MRI leleten agyállomány-

hiány ábrázolódik. Ideggyógyászati tünetei ennek az elhalt agyi területnek anatómiailag megfelelnek.

A sztrók után major depresszió tüneteivel járó hangulatzavar alakult ki nála, ennek vegetatív jelenségei, magas vérnyomása, agyi érbetegsége, kisméretű mitrális szívbílyentű elégtelensége, gyomorbetegsége összességében fokozott kockázati tényezőt jelentenek.

Jelen állapotában betegsége a tárgyaláson való megjelenésében, illetve a tárgyaláson való érdemi részvételében, és terhelti jogainak gyakorlásában akadályozza.

Állapotának újabb megítélését 6 hónap után tartották indokoltnak.

Becsatolta továbbá a Fővárosi Törvényszék 2012. március 5. napján kelt és 2012. március 27. napján jogerőre emelkedett 2.B.1212/2011/13. számú végzését, melyben a bíróság a II.r. és a III.r. vádlottak ellen a különösen nagy értékre elkövetett adócsalás bűntette és más bűncselekmény miatt indított büntetőeljárás felfüggesztette.

A III.r. vádlott védője a fentiek alapján indítványozta jelen ügyben is a büntetőeljárás felfüggesztését a III.r. vádlott vonatkozásában.

A Fővárosi Ítéltábla a 2012. április 25. napján tartott tárgyaláson kihirdetett 5.Bf.353/2011/55/I. számú végzésével a III.r. vádlott ügyét ideiglenesen elkülönítette és vele szemben a büntetőeljárás felfüggesztette.

A végzést a fellebbezésre jogosultak tudomásul vették, így az jogerőre emelkedett.

Az ugyanezen a tárgyaláson kihirdetett II. számú végzéssel a másodfokú bíróság az a VIII.r. vádlott ellen 5.Bf.354/2011. szám alatt folyamatban lévő ügyet jelen ügghöz egyesítette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a tárgyaláson becsatolta a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztályának 2.B.II.0012/2011. számú 2012. április 24. napján kelt - minősített adatot nem tartalmazó - tájékoztatását, mely szerint a vezető beosztású hivatalos személy által hivatali helyzetével visszaélve elkövetett vesztegetés bűntette és más bűncselekmény miatt indított büntetőügyben a Hivatal volt főigazgatója, tanú8 nyá. vezérőrnagy gyanúsított kihallgatására 1 rb. a Btk.250.§.(1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés a/ pontjára tekintettel a (3) bekezdés 2. tétele szerint minősülő folytatólagosan, vezető beosztású hivatalos személy által hivatali helyzetével visszaélve elkövetett vesztegetés bűntette, valamint 1 rb. a Btk.221.§.(1) bekezdés b/ pontjába ütköző államtitoksértés bűntettének gyanúja, a Hivatal volt osztályvezetője, tanú8 nyá. alezredes gyanúsított kihallgatására 1 rb. a Btk.250.§.(1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés a/ pontjára tekintettel a (3) bekezdés 2. tétele szerint minősülő folytatólagosan, vezető beosztású személy által hivatali helyzetével visszaélve elkövetett vesztegetés bűntette, továbbá 1 rb. a Btk.263/A.§.(1) bekezdés a/ pontjába ütköző lőszerral visszaélés bűntette, és 1 rb. a Btk.220.§.(1) bekezdés b/ pontjába, valamint a (2) bekezdés a/ pontjába ütköző, de

az (5) bekezdés II. tétele szerint büntetendő folytatólagosan, gondatlanságból, szigorúan titkos minősítésű adattal, a felhasználásra jogosult személy által elkövetett visszaélés vétségének megalapozott gyanúja miatt került sor.

Az ügyész indítványozta a fenti folyamatban lévő ügy iratainak beszerzését.

***A másodfokú bíróság a tárgyaláson kihirdetett III. számú végzésével az I.r. vádlott védőjének a tanú16 kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát elutasította, míg a vádlott kihallgatására vonatkozó részében annak helyt adott.
Elrendelte a Be.237.§.(3) bekezdés d/ pontja alapján a zárt tárgyalás tartását.***

A másodfokú bíróság a IV. számú végzésével az ügyészi indítványnak helyt adott és elrendelte a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztályán 2.B.II.0012/2011. számon folyamatban lévő ügy iratainak beszerzését.

A Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya 2012. április 26. napján küldte meg betekintésre a B.VI.0012/2011. szám alatt folyamatban lévő nyomozás „Szigorúan titkos” iratait betekintésre, melyek közül a másodfokú bíróság kérésére másolatban 2012. május 15. napján rendelkezésre bocsátotta az alábbi iratokat:

- A Nemzeti Védelmi Szolgálat Polgári Titkosszolgálatok Védelmi Szolgálat Igazgatóság Központi Szervek Védelmi Főosztály 2011. június 6. napján kelt feljelentését (***minősített adatot nem tartalmaz***), melyben tanú8, tanú10, tanú7 és tanú6 ellen a Btk.250.§.(1)(2) bekezdés a/ pontja szerint minősülő vesztegetés büntettének gyanúja miatt tettek feljelentést. A feljelentés tárgyát a tanú6, végül felmentéssel záruló perújítási ügyében közreműködés képezte.
- az I.r. vádlottnak a Zala Megyei Rendőr-főkapitányság Gazdaságvédelmi Osztályán a fenti perújítási ügyben elrendelt, 20000-103/2005. bü. számon folytatott perújítási nyomozás során 2005. augusztus 11. napján tanúként tett vallomásától felvett jegyzőkönyvet (***minősített adatot nem tartalmaz***). Ezen ügyben az I.r. vádlott tanú6 érdekében, hitelszerzési tevékenységét, és a csalásban való vétlenségét igazoló vallomást tett. Vallotta, hogy tanú6-tal baráti viszonyban volt és van, ezért ő be szokott számolni neki az általa végzett tevékenységről, és így arról is, amit a Kft4-nél kifejtett. Beszért arról is, hogy számára nem voltak kétségesek a tanú6 által elmondottak, hiszen kapcsolatuk jellegéből, és az ismeretségükből is fakadóan őt őszinte embernek ismerte meg.
- A Vizsgálóbizottság jelentését az állami intézményeknek és szervezeteknek az Alapítvány működésével kapcsolatos korrupciógyanús ügyekben való részvételével és az Alapítvány működésének nemzetbiztonsági kockázatának vizsgálatáról (***minősített adatot nem tartalmaz***). Ebben elemezték az Alapítvány által kezdeményezett vámmentes vámkezeléseket, leszögezve, hogy annak megállapítása, hogy a termékek ily

módon történő megszerzése valóban a közterhek megfizetésének elkerülését célozta-e, illetve, hogy ezek valóban díjmentes adományként kerültek-e az Alapítványhoz a nyomozás hatáskörébe tartozik.

Annak eldöntése, hogy fennálltak-e vagy sem a vámmentes vámkezelés feltételei, a konkrét ügyben a jogvitát eldöntő bíróság feladata.

A jelentés 3. pontja foglalkozott az Alapítvány és a Hivatal kapcsolatával, az Alapítvány létrehozásával, abban tanú4 szerepével, tanú10 és tanú7 kuratóriumi tagságával.

Tanú8 akkori főigazgató arról tájékoztatta a bizottságot, hogy néhai tanú4 egy vele folytatott konzultáció során felvetette, hogy a Hivatal jelenjen meg olyan struktúrákban, ahol jelen vannak azok a veszélytényezők, amelyekről megfelelő tájékoztatást kell adni a kormány részére, és amelyekkel szemben védelmi intézkedéseket szükséges tenni. Ilyen lehetőségnek jelölte meg az általa (is) működtetett Alapítványt.

A Hivatal kapcsolatot először az Alapítvány működtetőivel, mint természetes személyekkel alakított ki. A volt főigazgató értékelése szerint az átadott információk nagyszámúak, egyértelműen pozitívak, és olyan rendkívül kényes adatokat tartalmaztak, amelyek a rendvédelmi szervek működésére, személyi és vezetői állományára vonatkoztak. Ezt követően a Hivatal - bizonyos műveleti területen végzett munkáját - az Alapítványon keresztül próbálta leplezni. 2007-ben, jóval a titkos nyomozás megkezdését követően a Hivatal jelentős összegű szerződést kötött az Alapítvánnyal.

A vizsgálóbizottság tagjai az Alapítvánnyal kapcsolatos iratok egy részébe a Hivatal épületében betekintettek. Emiatt pontos értékelés nem volt készíthető, az azonban megállapítható volt, hogy a Hivatal nem kellő szakmai alapossággal és körültekintéssel járt el az Alapítvánnyal és annak irányítóival való együttműködés során.

Rögzítette a jelentés azt is, hogy az Alapítvány létrehozói már a szervezet megalakulásakor elhatározták, hogy szoros kapcsolatot alakítanak ki a Hivatallal. A kuratórium elnöke az l.r. vádlott, a bizottsági meghallgatásakor sejtelmesen úgy fogalmazott, hogy a megalakulás igazi, mélységes tartalmáról nem tud nyilatkozni, mint ahogy az Alapítvány és a Hivatal közötti kapcsolatról sem. A szervezet létrehozásában a Hivatal nem vett részt, a kapcsolat kialakítása az Alapítvány kezdeményezésére indult. Tanú8-nak, a Hivatal akkori főigazgatójának megnyerése után 2006. májusában a Hivatal két munkatársa került be a kuratóriumba.

- A Központi Nyomozó Főügyészség Nyom.482/2011. számú, 2011. június 24. napján kelt határozatát, melyben az adóbevétel különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntette miatt a Központi Nyomozó Főügyészségen indult büntetőügyet a Budapesti Katonai Ügyészséghez tette át. **(minősített adatot nem tartalmaz).**

A határozat indokolása szerint tanú8, tanú10 és tanú7 a Hivatal beosztásukat felhasználva, arra tekintettel segítettek az Alapítványnak, valamint tanú6-nak az ügyeik elintézésében - így az Alapítvány kiemelkedően közhasznúvá történő átsorolásában, az ún. „védőernyő” biztosításában, és tanú6

zalaegerszegi ügyének az elintézésében - , hogy tanú6-tól, az I.r. vádlott közreműködésével az Alapítvány pénzéből 2004. decembere és 2007. februárja közötti időszakban tanú8 kb. 150 millió Ft készpénzt és egyéb juttatást, tanú10 kb. 100 millió Ft készpénzt és egyéb juttatást, tanú7 kb. 100 millió Ft készpénzt és egyéb juttatást, míg az akkor már nem hivatásos állományban lévő tanú11 és tanú4 kb. 50-50 millió Ft készpénzt kapott. Az e személyek részére adott anyagi előnyök mellett tanú6 és az I.r. vádlott az Alapítvány pénzéből a saját céljaikra is több millió Ft-ot fordítottak.

- A Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya által 2012. április 4. napján B.II.0012/2011. szám alatti jelentést (*minősített adatot nem tartalmaz*).

E szerint az előttük folyamatban lévő büntetőeljárásban 2011. augusztus 12. napján tanú10 nyá. alezredes lakásán foganatosított házkutatás alkalmával lefoglalt adathordozókon az ügygel kapcsolatos releváns adatokat találtak.

A 9. szám alatti laptopon a két G elnevezésű fájl tartalma alátámasztja, hogy tanú10 nyá. alezredes meghatalmazott védőként járt el a II.r. vádlott védelmében a Szegedi Városi Bíróság és a Nyíregyházi Városi Bíróság előtt.

2007. május 13-án V néven elmentve „Adalékok a Védelem álláspontjához az Alapítvánnyal szemben folytatott büntetőeljárásban” című dokumentum ajánlást tartalmaz az eljárás alá vont személyek részére a teendőikről: „az elkövetkező napokban megkezdődő gyanúsítotti kihallgatásokon minden kihallgatott úgy nyilatkozzon, hogy . kijelenti, semmilyen bűncselekményt nem követett el, a gyanúsítást határozottan visszautasítja. Minden gyanúsított kérje azonnal szabadlábra helyezését a védők által megfogalmazott indokolással.

A 2011. augusztus 12. napján tanú7 nyá. alezredes lakásán tartott házkutatás alkalmával lefoglalt adathordozók közül a C1-es bűnjelként kezelt laptopon találtak egy a tanú7 Ügyvédi Iroda fejléccel ellátott angol nyelvű levelet, amelyet nevezett írt az AG igazgatójának.

- A Hivatal 201. Főosztály 201/73-0014/2007. számú, 2007. áprilisában keltezett „*Szigorúan titkos*” jelentését az Alapítvánnyal kapcsolatban.

Az okirat minősített adatot tartalmaz, ezért az ítéletnek ezt a részét csak az ügyben érintettek tekinthetik meg a titkos ügykezelés szabályai szerint (5.SzT.Bf. 12/2012.)

- A Hivatal Főigazgatójának - tanú8 vezérőrnagynak - a Hivatal2 Irodájának címzett „*Szigorúan titkos*” minősítésű átiratát.

Az okirat minősített adatot tartalmaz, ezért az ítéletnek ezt a részét csak az ügyben érintettek tekinthetik meg a titkos ügykezelés szabályai szerint (5.SzT.Bf. 12/2012.)

A Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya 2012. május 21. napján küldte meg 2.B.XX.05/2011. szám alatt a „szigorúan titkos” minősítéssel ellátott, a Hivatal és az Alapítvány között létrejött megállapodásokat.

Az okirat minősített adatot tartalmaz, ezért az ítéletnek ezt a részét csak az ügyben érintettek tekinthetik meg a titkos ügykezelés szabályai szerint (5.SzT.Bf.12/2012.)

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője indítványozta a Hivatal megkeresését, hogy kötöttek-e az Alapítvánnyal keretszerződést, általános együttműködési megállapodást?

Az I.r. vádlott védője az ügyészi indítványhoz csatlakozva kérte annak közlését is, hogy az I.r. vádlott mely időponttól kezdődően írt jelentéseket a Hivatalnak?

A másodfokú bíróság a bizonyítási indítványokat elutasította.

Az ügyben érintett tanú6 kiadatása a másodfokú eljárás során megtörtént.

A 2012. június 20. napja óta őrizetben lévő ***tanú6 előzetes letartóztatását a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2012. június 21. napján kelt „Szigorúan titkos”I.009/2012/4. számú végzésével elrendelte.***

Az okirat minősített adatot tartalmaz, ezért az ítéletnek ezt a részét csak az ügyben érintettek tekinthetik meg a titkos ügykezelés szabályai szerint (5.SzT.Bf.12/2012.)

Az I.r. vádlott a másodfokú tárgyaláson vallomást kívánt tenni.

Vallomásában fenntartotta az írásbeli beadványaiban elmondottakat, hangsúlyozva, hogy korábban azért nem tudta feltárni a valós tényeket, mert titoktartási kötelezettség terhelte.

Álláspontja szerint tanú16 a Hivatali háttért keltette benne, amit csak tovább erősített tanú8-ék megjelenése, és az is hogy információkat adott a Hivatalnak.

A vallomásnak ez a része minősített adatot tartalmaz, ezért az ítéletnek ezt a részét csak az ügyben érintettek tekinthetik meg a titkos ügykezelés szabályai szerint (5.SzT.Bf.12/2012.)

Tanú8 volt az is, aki megtiltotta tanú6-nak, hogy off shorba vigye ki az Alapítványt, mert így kikerült a „védernyő” alól.

A 2010-es ítélethirdetésig a titoktartás miatt nem tudta nem tudta feltárni a valóságot, hogy őt csak kihasználták, felhasználták, színjáték volt az egész.

Csak 2008-2009-ben, a felvételek elkészítésekor és értékelése során döbbsent rá, hogy mi is történt valójában.

Ez annyira nyomasztotta, hogy a pillanatnyi hatás alatt valóban eltávozott az ítélethirdetésről.

Időre volt szüksége, hogy összeszedje a bizonyítékait, és ezután az önkéntes jelentkezését is biztosítani kellett.

Neki végig az volt a véleménye, hogy a Hivatal érdekeit szolgálja, és hogy ezzel nem követ el semmilyen bűncselekményt.

Beszélt a II.r. és a IV.r. vádlottak „beszervezéséről” is.

Neki tanú6 mondta, hogy jön majd a II.r és a IV.r. vádlott is, és velük is titoktartási nyilatkozatot fog aláírni. Ez a szeme láttára történt meg. Valamelyiküknél még ujjlenyomatot is vettek.

Ő korábban operatív tiszt volt, és tudta, hogy ez így történik.

A II.r. és a IV. r. vádlottak főleg abban a hitben lehettek, hogy a Hivatal érdekét szolgálják.

A Hivatali háttérrel erősítette az is, hogy tanú8 utasítására tanú7 végezte el a törvényes háttér felkutatását, tanú10 közreműködésével. Mondták, hogy ki van dolgozva a koncepció, hogy adományozni lehet és értékesítésre is kerülhetnek a dolgok.

Tanú8 azt is mondta, hogy törvényes és szakszerű minden, a V-vel is letárgyalta.

Kérdésre azt is elmondta, hogy mindkét tőle lefoglalt gépkocsira tanú6-tól kapta a pénzt.

A II.r. vádlott nyilatkozatában megerősítette az I.r. vádlott állítását, hogy a megismerkedésük után 1-2 héten belül tanú6-tal ujjlenyomatot vettek tőle, fényképet készítettek, és titoktartási nyilatkozatot is aláírtak vele.

A IV.r. vádlott is megerősítette az I.r. vádlott vallomását, és úgy nyilatkozott, hogy őt a II.r. vádlott hívta fel, hogy menjen a M utcába tanú5 irodájába. Ott az I.r. vádlott készített róla fényképet, az ujjlenyomatát tanú6 vette le és titoktartási nyilatkozatot is alá kellett írnia.

A másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás alapján **a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője** az írásbeli átiratában foglaltakat módosított tartalommal tartotta fenn és valamennyi vádlottra az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Azzal érvelt, hogy álláspontja szerint a 2007-es együttműködési megállapodások „lógnak a levegőben”, mert nem életszerű, hogy a Hivatal egy ismeretlen Alapítvánnyal kössön megállapodást. Ezt meg kellett előznie egy általános megállapodásnak, melynek a felderítését szükségesnek ítélte meg, mert ennek a

bűnösség megállapítása szempontjából jelentősége van. Enélkül a tényállás nincs kellően felderítve.

A Nyrt. Képviselője felszólalásában a fellebbezését fenntartotta és a zár alá vétel feloldását kérte.

Az I.r. vádlott védője perbeszédében egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselőjének indítványával. Maga is szükségesnek ítélte a Hivatal szerepének megvizsgálását az Alapítvány működésében.

A másodfokú eljárás során felvett bizonyítás nem volt alkalmas a szövevényes ügy teljeskörű felderítésére.

Más eljárás is folyik az ügygel összefüggésben, bár ott még nem került sor vádemelésre.

Vitatta az ügyben készült szakértői véleményt, mert az eljáró szakértő nem volt tisztában egy alapítvány működésével. Így nem lehet alapos a szakértői véleménye sem. A védő által felkért szakértő véleményét az elsőfokú bíróság nem fogadta el.

Azzal, hogy az I.r. vádlottat felmentették a titoktartási kötelezettség alól, vallomása alapjaiban rengette meg az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Az I.r. vádlott felszólalásában fenntartotta a fellebbezését, és csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

Hangsúlyozta, hogy a résztvevők szerepe csak az eljárás megismétlésekor rajzolódhat ki. Ők adták a garanciát és a háttérrel az Alapítvány működéséhez.

Ő abban a hitben volt, hogy amit tesz az törvényes, és a Hivatal érdekét szolgálja. Szándékos bűncselekményt nem követett el.

Előadta a személyi körülményeivel kapcsolatban, hogy 2011. december 15. napján házasságot kötött. Felesége pszichológus, kineziológus. Közös háztartásban nevelik a feleség 15 éves gyermekét. Együttes jövedelmük biztosítja a család megélhetését. Saját nyugdíja 136.000 Ft. Kiskorú gyermeke után tartásdíjat fizet.

Az Alapítvány képviselője felszólalásában csatlakozott az ügyészi indítványhoz, valamint az I.r. vádlott védőjének indítványához és az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte.

A II.r. vádlott védője perbeszédében egyetértett a fellebbviteli főügyészség képviselőjének indítványával, és ő is az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Osztotta az ügyészi indítványt a tekintetben is, hogy az elsőfokú bíróság számtalan eljárási szabálysértést követett el, indokolási kötelezettségét is több ponton

megszegte. Nem indokolta meg, hogy az ismertetett iratok mit is támasztanak alá. Nem indokolta azt sem, hogy melyik bizonyítékot miért nem vette figyelembe. A lehallgatási anyagból is önkényesen válogatott.

Nem állapított meg tényállást a Zrt1, az Ltd. és az Ag kapcsolatáról.

Azt sem rögzítette a tényállás, hogy milyen értékű árut adott át az Alapítvány bizományosi értékesítésre a Zrt1-nek, és az elszámolás sem. Megjegyezte, hogy az áru jórészét a Nyrt. elvitte.

Bűncselekmény elkövetése csak a jogellenesen forgalombahozott árukra állapítható meg.

Az Alapítvánnyal kapcsolatban olyan új adatok merültek fel, amelyek befolyásolják jelen ügy elbírálását is. Az I.r. vádlott vallomásában elmondta, hogy az Alapítvány létrehozására miért is került sor. Tanú10, tanú7 és tanú8 szerepe teljesen más a mostani információk alapján.

Nem helytálló a mostani adatok alapján az elsőfokú bíróság ítélete 20. oldal 4. bekezdésének az a megállapítása, hogy az ügy nemzetbiztonsági vonatkozása konkrét hivatkozás hiányában nem állapítható meg.

Ezeknek a személyeknek a szerepe az Alapítvány létrehozásában, hogy mit mondtak a II.r. vádlottnak, nagyban hatással lehetett a vádlott tudattartalmára.

Kifejtette azt a véleményét, hogy ez az ügy új életre fog kelni a hatályon kívül helyezés következtében. Egyesíteni kell az adócsalás miatti üggyel. Tanú10, tanú8 és tanú7 magatartása miatt is sor kerülhet vádemelésre. Feltárható lesz a bizományba adott áruk mennyisége és az elszámolás is. Közelebb kerülhetünk az igazsághoz, és a II.r. vádlott tényleges szerepére is fény derülhet.

A II.r. vádlott felszólalásában szintén fenntartotta a fellebbezését, és az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Előadta, hogy az általa vezetett cég 2007-re olyan szintet ért el, hogy nem volt szükségük semmi illegális dologra. Az Alapítvánnyal való kapcsolatát rossz döntésnek jellemezte.

Ő egészen 2007-ig abban a hiszemben volt, hogy még szabálytalanságot sem követnek el. Az Alapítvány által lebegtetett lehetőségekről utólag már látja, hogy az becsapás volt, ő ennek lett az áldozata, és az I.r. vádlott is.

Az Alapítványnak tett szolgálatokat törvényesnek hitte. Erre a mögötte álló személyek voltak a garanciák.

Hogy az adományok értékesítése mennyire volt törvényes, így utóbb megítélve, nem jelenti azt, hogy részéről ebben szándékosság lett volna, így a csempészetet nem követhette el.

A IV. és az V.r. vádlottak védője perbeszédében nem osztotta mindenben a fellebbviteli főügyészség indítványát.

Álláspontja szerint az V.r. vádlott esetében a megismételt eljárás sem vezethetne a bűnössége megállapításához, ezért az ő tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A IV.r. vádlott esetében viszont ő is az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta.

Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, a Be.351.§.(2) bekezdésében felsorolt valamennyi megalapozatlansági okot megállapíthatónak látta, és az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét felülbírálatra alkalmatlannak ítélte.

A tényállás felderítetlenségét abban látta, hogy nem lett felderítve az Alapítvány és a Hivatal viszonya.

Tényként rögzítette az ítélet, hogy a vám eljárás során felhasznált okiratok hamisak, valótlan tartalmúak, a szerződések színlelték voltak. Nem rögzítette viszont az ítélet, hogy mely dokumentumok voltak hamisak, és miért, és hogy ezek felhasználásra kerültek-e a vám eljárásban. A tulajdon-átruházási szerződések nem is kerültek felhasználásra.

Ebben a körben az elsőfokú bíróság elmulasztotta az indokolási kötelezettségét is.

A Zrt.1. és a Kft1. cégek árukat importáltak valós okiratokkal. Ugyanígy nem hamisak az Ltd. és a AG részére szóló tulajdon-átruházási okiratok sem. Téves az a feltételezés, hogy ezek azért lennének hamisak, mert nem történt fizetés. Az áruk tulajdonjogának átszállása nem a fizetéshez kötődik. Jogszerűen rendelkezhetnek tehát a tulajdonjogukról, és jogszerűen mondhattak le arról. Ezek az okiratok sem hamisak tehát.

A vám eljáráshoz benyújtott iratok (vámáranyilatkozatok, számlák, kérelem) sem hamisak.

A fentiek alapján úgy látta, hogy az ítélet nem tartalmaz olyan megállapítást, ami alapján azt lehetne megállapítani, hogy a vám eljárás során hamis iratok kerültek volna benyújtásra.

Tévesen értelmezte az elsőfokú bíróság a 918/83/EGK rendeletet is. Nem adta okát annak sem, miért állapította meg, hogy a vámkezelés a rendelet 65.§.b/ pontja alapján történt.

A 85.oldal megállapításaival csak részben értett egyet. Osztotta az 1-4. pontokban írtakat. Az 5. pont kapcsán azonban tévesnek látta az elsőfokú bíróság értelmezését, hogy az adományokat nem jótékonyági célra használták.

A 6. ponttal sem értett egyet, mert véleménye szerint, a 68. cikk alapján a hatóság értesítése csak akkor szükséges, ha az adományokat más célokra használják. Erre az elsőfokú bíróság nem is folytatott le bizonyítást.

A 7. pontban írtakkal kapcsolatban arra utalt, hogy a Zrt1. piacvezető cég volt. A bizományi értékesítésre átvett áru értéke csak kis részét tette ki a forgalmának, így a bizományi szerződés nem lehetett visszaélésszerű és versenyt torzító. Egyébként az elsőfokú bíróság erre sem vett fel bizonyítást.

A IV.r. vádlott felszólalásában fenntartotta a fellebbezését.

Személyi körülményeivel kapcsolatban előadta, hogy egy környezetvédelmi termékdíjjal foglalkozó Kft-ben dolgozik főállásban.

Állítása szerint a vámjogi kérdések teljes tisztázására nem kapott lehetőséget az elsőfokú eljárásban.

Meg kellett volna hallgatni az utólagos ellenőrzésben részt vevő személyeket is, mert ők nyilatkozni tudtak volna az ügymenet tisztességéről, átláthatóságáról, ellenőrizhetőségéről.

Az áru útja teljesen nyomon követhető lett volna. Meg lehetett volna állapítani, hogy mennyiért lett értékesítve, mi volt a pénz útja.

Ezekre a kérdésekre nem kapott választ.

2007. április 13-án az árukészlet, az adományok nagyobb része még a Zrt1. raktárában volt. Cikkszám alapján ez tisztázható lett volna.

A vámhivatali eljárásban alapvető követelmény volt az áru azonosításának biztosítása, cikkszám alapján. Ezt a Zrt1. cikkszámlistája alapozta meg.

2007. április 25-26-án a Nyrt. a Zrt1. árukészletét, melyben 7-800 millió Ft értékű az Alapítványtól átvett áru volt, zálogjoga alapján elvitte.

Kifogásolta, hogy a szakértő nem dolgozta fel a Zrt1. serverének adatait, pedig ez alapján visszakéreshető lett volna, hogy mikor történt az értékesítés, mennyi pénz folyt be.

A 900 millió Ft-nyi, házipénztárból hiányzó pénznél sem tisztázta az elsőfokú bíróság, hogy az honnan származott. Ebből 230-235 millió Ft származott a Zrt1. cégcsoport általi értékesítésekből.

Hangsúlyozta, hogy nem követett el semmilyen bűncselekményt, adó-és vámérdekeket sosem sértettek.

Az V.r. vádlott felszólalásában elmondta, hogy 2 fia már dolgozik. Szolgálati járadékban részesül 2012. január 1-től.

3 hónapig írt alá szerződéseket, nem gondolta azokat jogellenesnek.

A VI.r. vádlott védője perbeszédében azt fejtette ki, hogy a másodfokú eljárásban felmerült tények a VI.r. vádlottat nem is érintették. Ő csak végezte a vámügyintézői munkáját a Kft2-nél, vezetője utasítása szerint.

A VI.r. vádlott bűnösségének megállapításához azt kellett volna bizonyítani, hogy szándékosan nyújtott segítséget bűncselekmény elkövetéséhez.

Enne megállapításához kizárólag egy terhelő adat lehetett, a VI.r. és a VII.r. vádlottak közötti lehallgatott telefonbeszélgetés. Ezt azonban az elsőfokú bíróság az ítéletében helyesen, nem kiragadott mondatok alapján, hanem egészében értékelte.

A VI.r. vádlottnál nem megalapozatlan az elsőfokú ítélet.

A másodfokú eljárásban felmerült azon körülmény, hogy a IV.r. vádlott titoktartási nyilatkozatot tett, méginkább megerősíti, hogy teljesen életszerűtlen, hogy bármilyen lényegi információt is közölt volna a VI.r. vádlottal.

Az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A VI.r. vádlott felszólalásában elmondta, hogy 2011. június 28. napján gyermeke született. Csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A VII.r. vádlott védője a perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Azt fejtette ki, hogy az I.r. és a II.r. vádlottak döntéseiről a VII.r. vádlott információval nem rendelkezett, az Alapítvány működését nem ismerte.

Alkalmazottként dolgozott a Kft2-nél, munkahelyi vezetője utasítása alapján járt el. A VI.r. vádlottól vette át az iratokat, azokat rendszerezte, az összesítést elkészítette. Vámügyi szempontból döntést nem hozott. Nem vett részt aktívan semmilyen gazdasági folyamatban, arról információkkal nem is rendelkezett. Az általa végzett ügyintézési folyamat megfelelt a jogszabályi előírásoknak.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a VII.r. vádlott nem követett el bűncselekményt. Ennek során helyesen mérlegelte a IV.r. vádlott vallomását és a telefonlehallgatási anyagokat is, iratellenes megállapítást nem tett. Az ügyészi fellebbezés ezt a bírói mérlegelést támadja.

A VII.r. vádlott felszólalni nem kívánt.

A VIII.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Csatlakozott az V.r., a VI.r. és a VII.r. vádlottak védőihez. Ezen vádlottak cselekményei, mint ahogy a VIII.r. vádlott cselekménye is, elkülönül az I.r. és a II.r. vádlottak cselekményeitől.

A VIII.r. vádlott érdemben nem kívánt felszólalni.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a kétirányú fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált a Be.348.§.(1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, az ügy megítélése szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is helyes következtetéseket vont le.

Nem sértett eljárási szabályt - szemben az ügyészi érveléssel - akkor sem, amikor a revizori jelentést nem látta bizonyítékként értékelhetőnek.

Ezzel kapcsolatban osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak az ítélet 58. oldal utolsó bekezdésében kifejtett álláspontját.

A szaktanácsadói vélemény - jelen esetben a revizori jelentés - a Be.76.§.(1) bekezdésében valóban nincs felsorolva.

Az ügyész által hivatkozott 4/2007. Bk. vélemény a Be.182.§.(2) bekezdéséhez, ennek keretében a poligráf alkalmazásáról, és ennek a büntetőeljárásban történő felhasználhatóságáról ad értelmezést. Az ezzel kapcsolatban készült szaktanácsadói vélemény okirati bizonyítékként valóban felolvasható.

A revizori jelentéssel kapcsolatban azonban más a helyzet. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság az ezzel kapcsolatban irányadó bírói gyakorlatra.

Nemcsak az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntés, de a BH.2004/398. számú eseti döntése is úgy foglalt állást, hogy a szaktanácsadóként eljáró személy nem szakértői munkát végez. A kialakult bírói gyakorlat alapján a szaktanácsadó tevékenysége - ellentétben a szakértővel - nem bizonyítási eszköz (szakvélemény) létrehozására irányul, az általa adott felvilágosítások is csupán tájékoztató jellegűek. A szaktanácsadó működése tehát nem hoz létre bizonyítási eszközt.

Mindezekből következően törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a revizori jelentést, mint bizonyítékot nem vette figyelembe, arról nem is beszélve, hogy a nyomozó hatóság igazságügyi adó-és könyvszakértőt vont be a revizori jelentésben vizsgált kérdéskörben, és a bizonyítási eljárás során az igazságügyi adó-és könyvszakértő tárgyaláson is fenntartott véleményében foglaltakat vonta értékelési körébe.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azokat a védelmi érveket sem, amelyek vitatták az szakértői véleményét, arra hivatkozva, hogy vámterületen nem rendelkezik kompetenciával.

A jelen ügyben vita tárgyát képező 918/83/EGK rendelet értelmezése jogértelmezési kérdés, így nem vámszakértői feladat, hanem ebben a kérdésben a bíróságnak kell állást foglalnia.

Az EGK rendelet kijátszásával történt vámmentes szabad forgalomba helyezések mögöttes indokait az ügyben feltárt egyéb bizonyítékok - különösen a II.r. vádlottól lefoglalt, és az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt levelei - támasztották alá.

Nem tartotta megalapozottnak „bizonyos okirati bizonyítékok” lefordításának elmaradásával kapcsolatos eljárási szabálysértésre történt ügyészi hivatkozást sem.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség nyilvánvalóan a II.r. vádlottól lefoglalt számítástechnikai adathordozókból kinyert angol nyelvű e-mailek lefordításának elmaradására gondolt.

Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos álláspontját az ítélet 91. oldal utolsó és 92. oldal első bekezdésében fejtette ki.

Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a Be.4.§.(1) bekezdésére és a Be.75.§.(1) bekezdés 2. mondatában foglaltakra.

A másodfokú bíróság szükségesnek látta még, hogy utaljon a Be.217.§.(3) bekezdés i/ pontjában írtakra is. E szerint a vádiratnak tartalmaznia kell a bizonyítási eszközök megjelölését, valamint azt is, hogy mely tény bizonyítására szolgálnak.

Az ügyész a vádirat 7. oldal 1. bekezdésében csak általánosságban utalt a bizonyítási eszközök között a II.r. vádlott adathordozóinak vizsgálatáról készült igazságügyi számítástechnikai szakértői véleményre (nyom. ir. 8115-8181.).

Az igazságügyi számítástechnikai szakértő a II.r. vádlott adathordozóiról lementett adatokat rögzítette, és véleménye mellékletében kinyomtatta ezeket a dokumentumokat. Ezek között a dokumentumok között 3 db a II.r. vádlott által írt levél bírt jelentőséggel (a 2007. március 26. levél a 2 éves együttműködés mérlege, a 2006-os év üzleti összefoglalása és a „Kedves B és C” kezdetű levél). Lényegében ezeken alapult a vádirat 3. oldal 6. bekezdése.

A kifogásolt angol nyelvű e-mailek a nyomozati iratok 10. kötet 8143-8173. oldalain szerepelnek. Ezeknek a lefordítására sem a nyomozati szakban, sem pedig az ügyészi szakban nem került sor.

Az ügyész sem a vádiratban, sem pedig a 2010. január 20-i lefordíttatás iránti indítványában nem jelölte meg, hogy ezek a bizonyítási eszközök mely tény bizonyítására lennének alkalmasak.

Nem foghat helyt a fellebbviteli főügyészség átiratában szereplő azon érvelés, hogy a 2007. július 6. napja óta ismert nem magyar nyelvű iratok lefordításáról azért kellett volna a bíróságnak gondoskodnia, mert fordítás hiányában nem dönthető el, hogy azok vajon a vádlottak bűnösségét támasztják alá, vagy éppen azt cáfolják.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor tanú6 és tanú11 tanúk vallomását a Be.296.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján felolvasással tette a tárgyalás anyagává.

Az elsőfokú bíróság messzemenően eleget tett a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok tárgyalás anyagává tételének is.

Az ügyészt nyilatkoztatta, hogy mely okiratok felolvasását kéri, és melyeknél tartja elegendőnek az ismertetésüket (42. tjkv.125. oldala). Ezt követően több tárgyalási napon keresztül, igen részletesen és pontosan olvasta fel, illetve ismertette a nagyszámú okirati bizonyítékokat.

Egy ponton maradt csak el lényeges okirat ismertetése, melyre a fellebbviteli főügyészség helyesen hivatkozott, a 118/II. sorszám alatt becsatolt, a Zrt1. cégadatainak ismertetése.

Ezt a másodfokú bíróság a fellebbezési tárgyaláson pótolta, így az ítélet ténymegállapítása a Zrt1. felszámolás alatt állásáról, a 14. oldal utolsó előtti bekezdésében már megalapozottá vált.

Az elsőfokú bíróság a Be.258.§.(3) bekezdés f/ pontjának megfelelően részletesen megindokolta a bizonyítási indítványok elutasítását is.

Ezt az ítélet 91. oldal utolsó bekezdése és a 92. oldala tartalmazza. Az ott írtakkal a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett.

A fordítás elutasításának helytálló indokaival a másodfokú bíróság már a fentiekben foglalkozott.

Ugyanígy törvényesnek találta az új igazságügyi könyvszakértő kirendelése iránti indítványok elutasítását is.

Helyesen mutatott rá arra, hogy az akkor még hatályban lévő Be.111.§.(4) bekezdése ugyanazon tényre, más szakértő kirendelését határidőhöz kötötte. Erre csak a vádirat kézbesítésétől 15 napon belül előterjesztett indítvány alapján lett volna lehetőség.

Megállapítható, hogy az I.r. vádlott vezető védője a vádiratot 2008. augusztus 22. napján vette át, így a 2008. szeptember 9. napján érkezett indítványa határidőn túli, ezért az új szakértő kirendelése a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozott, melyet a másodfokú bíróság álláspontja szerint is indokoltan utasított el.

Helyes indokokkal került sor a vámszakértő kirendelése iránti indítványok elutasítására is, azzal a másodfokú bíróság is teljes mértékben egyetértett.

Törvényesen és helyes indokokkal utasította el a Kft2. hatósági ellenőrzésében részt vevő pénzügyőrök tanúkénti meghallgatása iránti indítványt is. Meghallgatásuk a másodfokú bíróság szerint is szükségtelen lett volna.

Itt kell röviden szót ejteni a másodfokú tárgyaláson előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításának indokairól.

Tanú16 tanúként meghallgatása, a Hivatal megkeresése a másodfokú bíróság álláspontja szerint szükségtelen.

A Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya a másodfokú bíróság rendelkezésére bocsátotta az előtte folyamatban lévő nyomozás valamennyi iratát, mely eljárás keretében vizsgálták az Alapítvány és a Hivatal közötti kapcsolatot is, és azok közül a jelen ügy szempontjából lényeges ügyiratokról másolatot adott ki, melyek ismertetése a másodfokú tárgyaláson megtörtént.

Ezekből az iratokból megállapítható az Alapítvány és a Hivatal közötti kapcsolat mibenléte, az I.r. vádlott szerepe.

Ezzel kapcsolatban tanú16 tanúkénti kihallgatása szükségtelen, és nem létezik a rendelkezésre bocsátott megállapodásokon kívül egyéb együttműködési megállapodás.

Ezen iratok alapján annak sincs jelentősége jelen ügy szempontjából, hogy az I.r. vádlott írt-e és mely időponttól kezdődően jelentést.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem szenved a Be.351.§.(2) bekezdésében felsorolt hibáktól, hiányosságoktól, az döntő részében megalapozott, és az iratok tartalma, illetve a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás alapján csak kis mértékű kiegészítésre, pontosításra szorul a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján.

- Az ítélet 13. oldal 3. bekezdését az I.r. vádlott személyi körülményeit illetően azzal egészíti ki, hogy 2011. december 15. napján házasságot kötött. 2012. augusztus 13. napja óta a Kft5-nél napi 4 órás munkaidőben controllerként dolgozik. Havi jövedelme bruttó 54.000 Ft.
A Központi Nyomozó Főügyészség 2011. június 23. napján kelt Nyom.578/2011. számú határozatával az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntette miatt folyamatban lévő ügyben a Be.192.§.(1) és (4) bekezdései alapján az I.r. vádlottal szemben a nyomozást megszüntette.
- Az ítélet 13. oldal 4. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a Fővárosi Főügyészség a KÜO.9985/2011/3-I. számú vádiratával a II.r. vádlott ellen a Btk.310.§.(1)(4) bekezdés szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett, az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntette és a Btk.276.§. szerint minősülő folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt emelt vádat. Ezen ügy tárgyát a jelen üggyhez kapcsolódó, de az Európai Unión belüli termékbeszerzésekkel kapcsolatban elkövetett bűncselekmények képezik.
A Fővárosi Törvényszék 2012. március 5. napján kelt és 2012. március 27. napján jogerőre emelkedett 2.B.1212/2011/13. számú végzésével a büntetőeljárást felfüggesztette.
- Az ítélet 13. oldal utolsó bekezdését a IV.r. vádlott személyi körülményei körében a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata alapján azzal egészíti ki, hogy egy környezetvédelmi termékdíjjal foglalkozó Kft-ben dolgozik főállásban.
- Az ítélet 14. oldal 1. bekezdését az V.r. vádlott személyi körülményei körében azzal egészíti ki a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata alapján, hogy 2 gyermeke már dolgozik, és hogy 2012. január 1-től szolgálati járadékban részesül.
- Az ítélet 14. oldal 2. bekezdését a VI.r. vádlott személyi körülményeinél azzal egészíti ki, hogy 2011. június 28. napján gyermeke született.

- A 14. oldal utolsó bekezdés utolsó sorában szereplő 2002-es dátumot (végelszámolás közzététele a Céglőzönyben) 2007-re javítja ki.
- A 19. oldal 2. bekezdését azzal pontosítja, hogy az I.r. vádlott a készpénzzel nem az Alapítvány céljának megfelelően rendelkezett, azt jogtalanul eltulajdonította.

A fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már minden szempontból megalapozott, az a vádlottak tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, mely így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében mindenben eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Példaszerű alapossággal, iratszerűen vette számba a rendelkezésére álló valamennyi lényeges bizonyítékot. Számot adott arról, hogy ezek közül melyeket, milyen okból fogadott el, illetve melyeket miért nem tartott elfogadhatónak.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló és a tárgyalás anyagává tett okirati bizonyítékok alapján állapította meg az ítélete 14-16. oldalain a Zrt1. cégcsoporthoz tartozó gazdasági társaságokkal, valamint az Alapítvánnyal kapcsolatos adatokat. Az ezzel kapcsolatos bizonyítást csak egy ponton kellett kiegészíteni, a Zrt1. felszámolásával összefüggően beszerzett (bírósági irat 118/II.), de a tárgyalási jegyzőkönyv szerint nem ismertetett cégiratok másodfokú tárgyaláson történt ismertetésével.

Az ítélet a I/C. pontjában rögzítette a csempészet büntette vonatkozásában megállapított tényállást.

Az elsőfokú bíróság igen színvonalasan és minden részletre kiterjedően értékelte az erre vonatkozóan rendelkezésére álló bizonyítékokat.

Foglalkozott az I.r. vádlott védőjének az ügy nemzetbiztonsági vonatkozására utaló, perbeszédében tett állításaival. Az akkori adatok birtokában tett megállapításai helyesek voltak (ítélet 20. oldala).

Részletesen elemezte e tényállási pont bizonyítékainak ismertetése előtt a Btk.2.§-ával összefüggésben az alkalmazandó anyagi jogot, mert ez határozta meg lényegében a bizonyítás irányát. Mindezekből az is következett, hogy a cselekmény idején hatályos Btk.312.§.(1)(4) bekezdése szerint a vámáru értéke volt irányadó a bűncselekmény minősítése szempontjából. Ehhez képest az elkövetési érték az 59 esetben vámmentes szabad forgalomba helyezett, nem közösségi áru összes statisztikai értéke volt, amely az elsőfokú bíróság által figyelembe vett elektronikus adatbázis 2007. április 11. adatai alapján kétséget kizáróan megállapítható volt

(ítélet 56. oldal 1. bekezdés), de a bírósági iratok mellékleteként rendelkezésre álltak a szabad forgalomba bocsátások iratai is.

Megjegyzendő az is, hogy helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy az adományozott áruknak a mennyisége és értéke az elsőfokú eljárásban nem volt vitatott.

Maga az adományozási szisztéma is egyértelműen megállapítható volt nemcsak az igazságügyi könyvszakértő véleménye, de a vádlotti nyilatkozatok alapján is.

Azt is a II.r. vádlott nyilatkozatából lehetett megállapítani, hogy két addig alvó céget (az Ltd., AG.) kizárólag az Alapítvány részére történő adományozás céljából aktiválta, azok más gazdasági tevékenységet nem folytattak.

Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság az ítélet 16. oldal utolsó bekezdésében, hogy az adományozásnak, majd az adományozott termékek bizományosi értékesítésének mi is volt az igazi célja és értelme.

Ezt a következtetést egyértelműen alátámasztotta a II.r. vádlott számítógépéről lefoglalt 3 db levél tartalma (nyom. ir.8131., 8133., 8139.). A „Kedves B és C” kezdetű levélben esik szó az ún. Z-ről, melyre a II.r. vádlott próbált ugyan magyarázatot adni, de azt az elsőfokú bíróság alappal vetette el (ítélet 64. oldal utolsó bekezdése).

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló személyi bizonyítékokat (vádlotti vallomások, tanúvallomások) is részletekbe menően elemezte, értékelte. Megjegyzendő, hogy a tanúvallomások viszonylag kevés értékelhető információval szolgáltak az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottak cselekvőségével kapcsolatban.

Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a számítástechnikai szakértő véleményét, amely az adományokhoz kapcsolódóan egyes okiratok utólagos elkészítését támasztotta alá.

A titkos információgyűjtés során beszerzett egyes bizonyítékok is erre utaltak (ítélet 62. oldal 6. bekezdésében, 63. oldal 3. bekezdésében és 65. oldal 5. bekezdésében értékelt adatok).

Alappal tekintette aggálytalannak az ügyben beszerzett igazságügyi könyvszakértői véleményt, amely egyrészt felvázolta az adományozási szisztémát, rámutatott azokra a lényeges pontokra, amelyek cáfolták a vádlotti előadásokat, hogy őket haszonszerzési célzat az adományozás, illetve a bizományosi értékesítés során nem vezette, illetőleg, hogy az ügyletet törvényesnek tartották.

A szakértői megállapítások alapján helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre is, hogy a befolyt és adományként kifizetett pénzüsszegek közötti aránytalanság ugyancsak azt támasztja alá, hogy az alapítványi célokon túlmenő motívuma is volt az ügyletnek.

A IV.r. vádlott felelősségével kapcsolatban helyesen tulajdonított jelentőséget, hogy egyrészt a Zrt1. cégcsoport keretében működő Kft2. vezetőjeként a cégcsoportot érintő döntésekről nyilvánvalóan tudomása volt, hogy a Zrt1. nevében

vevőreklamáció elintézésében is részt vett (nyom. ir.5. kötet,3791-3793. oldalai), ami alapján egyértelműen tisztában kellett lennie azzal, hogy ez a magyar címkével ellátott termék az Alapítvány részére vámmentesen vámkezelt termékkel azonos, így tudnia kellett, hogy a termékek értékesítésre kerülnek.

Az is IV.r. vádlott felelősségét támasztotta alá, hogy a Kft2. irodájában került lefoglalásra az Alapítvány és az AG. bélyegzői, az I.r. vádlott aláírás-bélyegzője.

A titkos információgyűjtés adatai, a VI. és a VII.r. vádlottak 2007. február 16. 19 óra 25 perckor lehallgatott beszélgetése (nyom. ir.213-217. oldalai), szintén a IV.r. vádlott felelőssége mellett szóltak.

Az elsőfokú bíróság helyesen elemezte ezt az ítélet 65. oldal 5. bekezdésében, amelyből kiderül, hogy a IV.r. vádlott győzte meg annak idején a II.r. vádlottat, hogy „ez így jó, és ezen milyen k..nagy hasznuk lehet”.

Ebben az idézett beszélgetésben egyébként arról is szó volt, hogy az Alapítványnál nem könyvelték le megfelelően a szétosztást, és hogy ez a VIII.r. vádlott műve, és most a IV.r. vádlottnak gyártani kell hozzá dolgokat.

Arról is beszélnek még, hogy a IV.r. vádlott a vámellenőrzés során mire akar majd hivatkozni - eltérő súlymegjelölések vannak az ananásznál - nem ugyanaz a termék lett szétosztva, amit behoztak.

A rendelkezésre álló bizonyítékok helyes mérlegelésével jutott az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre, hogy az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottak együtt működtették a vád tárgyává tett adományozási rendszert, a folyamatok egészét átlátva, tisztában voltak annak jogtalanságával.

Az I.r. vádlott az elsőfokú ítélet meghozatalát követően, más ügyekben tett vallomásaival, a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatával lényegében azzal védekezett, hogy az Alapítvány gazdasági életét tanú6 irányította a háttérből, és ő abban a téves feltevésben volt, hogy az Alapítvány a Hivatal érdekében, annak védelme alatt, jogszerűen végzi a tevékenységét, és hogy ezt a tévedését tanú6 idézte elő, melyben segítségére voltak tanú8, tanú10 és tanú7 is.

A másodfokú bíróság az I.r. vádlott védekezését nem látta elfogadhatónak.

A másodfokú eljárásban a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztályától beszerzett okiratok egyértelműen cáfolták a védekezését.

Ennek nyilvános és részletes értékelésétől a másodfokú bíróság eltekintett, mert ez minősített adatot tartalmaz.

Az ítéletnek ezzel kapcsolatos megállapításai minősített adatot tartalmaznak, ezért az ítéletnek ezt a részét csak az ügyben érintettek tekinthetik meg a titkos ügykezelés szabályai szerint (5.SzT.Bf. 12/2012.)

Nem lehetett tehát az I.r. vádlott abban a téves feltevésben - az általa igazolhatóan írt néhány jelentés ellenére -, hogy ő a Hivatal alkalmazásában áll, vagy az Alapítvány az Hivatal érdekében tevékenykedik.

Ez utóbbi ellen szól az I.r. vádlott újabb vallomásainak az a része is, hogy kezdetektől tisztában volt azzal, hogy tanú6 bizonyos, általa megjelölt ügyeit a Hivatal egyes alkalmazottai segítségével „intézte el”, mely közreműködésükért ezeknek a személyeknek (és nem a Hivatalnak) utóbb az alapítványi pénzből kellett jelentős összegeket juttatnia. Volt rendőrként egyértelműen tisztában kellett lennie azzal, hogy ezek vesztegetési pénzek.

Ugyancsak tisztában kellett lennie kezdettől azzal, hogy az Alapítvány védelméért is szintén vesztegetési pénzt kapnak ezek a személyek.

A II.r. és a IV.r. vádlottak is a másodfokú eljárásban előadott védekezésükben arra hivatkoztak, hogy - az I.r. vádlotthoz hasonlóan - ők is tévedésben voltak, mely tévedésüket az alapozta meg, hogy mindkettejükről fényképet és ujjlenyomatot vett tanú6 és az I.r. vádlott, valamint titoktartási nyilatkozatot is aláírtak velük.

A másodfokú bíróság ezeket a védekezéseket sem látta elfogadhatónak, olyannak, ami alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást kellene megállapítani.

Itt is utalni kell az I.r. vádlott újabb vallomására (ld. 2011. június 2. kihallgatás jegyzőkönyve), mely szerint a IV.r. vádlott abban kérte a segítségüket, hogy a Kft2-t a V ne szüntesse meg.

Tanú6 fel is hívta a IV.r. vádlott figyelmét arra, hogy mivel a vámügynökség tovább üzemelhet, ezért a havi bevétel 10-15 %-át le kell adni, mivel ezt ő tovább osztja az „urak” felé, mellyel a Hivatali kapcsolatra célzott.

A II.r. vádlottnak is voltak megoldásra váró problémái, és ezeknek az elintézése fejében tőle szintén pénzt kért.

A II.r. vádlott a korábban már hivatkozott leveleiben is erről a védelemről, támogatásról esik szó, hogy az Alapítvány megóvta őket a problémáktól, a napi biztonság előnyeit élvezték, az így - az alapítványi csatorna útján - elért hasznon azonban osztozniuk kellett az Alapítvánnyal.

Mindezek alapján a II.r. és a IV.r. vádlottak sem lehettek tévedésben a cselekményük társadalomra veszélyességét illetően, tisztában voltak az adományozási szisztéma jogtalanságával, és egyéni hasznuk érdekében vettek abban részt. A másodfokú eljárásban felvett bizonyítás alapján is kétséget kizáróan megállapítható a felelősségük.

A tényállás II. pontjában állapította meg az elsőfokú bíróság a sikkasztás tényállását.

E tényállással összefüggésben is minden szükséges bizonyítékot értékelési körébe vont.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható volt a készpénzfelvételek ténye, azok összege, és az is, hogy azokat valamennyi esetben az I.r. vádlott vette fel, és vitte magával.

Ezt egyébként maga az I.r. vádlott sem vitatta soha, mindezt okirati bizonyítékok és az igazságügyi könyvszakértői vélemény is alátámasztotta.

Rögzíthető volt a 2007. április 12-i záróegyenleg alapján a hiányzó összeg is.

Az I.r. vádlott tartózkodási helyén tartott házkutatás alkalmával csak 17 millió Ft-ot találtak meg.

A hiányzó összeg meglétével kapcsolatos tanúvallomásokat az elsőfokú bíróság megalapozottan vetette el, és részletesen megindokolta, hogy tanú10 tanúvallomása a pénzösszeg ellenőrzése és megléte kérdésében miért nem fogadható el.

Nem változtat az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláson az I.r. vádlott újabb, a másodfokú eljárásban tett nyilatkozata sem.

Vallomásainak erre vonatkozó részében ugyanis arról adott számot, hogy a bankszámlára érkező pénzeket tanú6 kérésére vette ki és azokat neki adta át. Vallomásában lényegében az általa felvett és tanú6 részére jogtalanul átadott összegek további sorsáról számol be, részletezve, hogy vesztegetési pénzként kinek és milyen összegeket juttatott tanú6.

Újabb nyilatkozataiban már maga sem vitatja, hogy nem történt meg a tanú10 által állított ellenőrzés. Ez az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelésének helyességét támasztja alá tanú10 vallomásával kapcsolatban.

Arról is nyilatkozott az I.r. vádlott, hogy az általa vásárolt 2 db. személygépkocsira is tanú6-tól kapta a pénzt, ami pedig - bár az I.r. vádlott módosított nyilatkozata szerint csak az első gépkocsinál volt tisztában azzal, hogy azt az Alapítvány pénzéből vásárolja - nyilvánvalóan csak az Alapítvány pénze lehetett.

Az első gépkocsi megvásárlására 2007. január 24. napján került sor 29.912.000 Ft-ért, míg a másodikra 2007. október 1. napján 33.908.564 Ft-ért. Mindkét esetben a gépkocsik vételárát az I.r. vádlott fizette ki készpénzben (nyom. ir. 4. kötet, 2519., 2525., 2577., 2583., 2591. sorsz. alatti iratok).

E két gépkocsi megvásárlása nyilvánvalóan nem az Alapítvány céljait szolgálta, hanem az I.r. vádlott anyagi érdekeit.

Ezen túlmenően az általa felvett és tanú6-nak átadott többi pénzösszeggel kapcsolatban is tudott azoknak az Alapítvány céljaitól eltérő (vesztegetési pénzek) felhasználásáról.

Ezzel kapcsolatban megjegyzendő az is, hogy az Alapítványhoz befolyó jelentős összegnek csak töredéke 170.771.000 Ft került adományként kifizetésre az igazságügyi könyvszakértői vélemény szerint.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség módosított indítványát, hogy a rendelkezésre álló adatok, a felvett bizonyítás eredménye alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottak tekintetében is hatályon kívül kellene helyezni.

A másodfokú eljárásban becsatolt, beszerzett és ismertetett iratok alapján a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy ezek az okiratok nem támasztják alá, hogy akár a fent említett vádlottak, akár maga az Alapítvány olyan kapcsolatban állt volna a Hivatallal, ami egy megismételt eljárás keretében szükségessé tenné ennek a kérdésnek a vizsgálatát a másodfokú tárgyaláson lefolytatott bizonyításon túlmenően, ami érinthetné ezeknek a vádlottaknak a büntetőjogi felelősségét.

Megjegyzendő, hogy a külön nyomozás tárgyát képező, túlnyomóan vesztegetési cselekmények nem kapcsolódnak olyan szorosan a jelen ügyben elbírált bűncselekményekhez, ami az együttes vizsgálatot, elbírálást indokolná.

Felhívja a másodfokú bíróság a figyelmet a nyomozást folytató szerv átiratának azon megjegyzésére, hogy az előttük folyamatban lévő nyomozás a jelen ügyben tettesi/társtettesi minőségben kimondott bűnösséget nem érinti, attól függetlenül, önállóan is elbírálható.

Nem változtat ezen a - másodfokú bíróság által is osztott - megállapításon, hogy időközben tanú kiadatására és előzetes letartóztatására is sor került.

A több mint egy éve folyó nyomozásban kizárólag őt gyanúsítják jelen ügyekhez kapcsolódó felbujtói magatartással.

Az elsőfokú bíróság által **felmentett vádlottakkal** kapcsolatban a másodfokú bíróság nem osztotta az ügyészi érvelést.

Az elsőfokú bíróság az V.r. vádlott cselekvőségével kapcsolatban helytállóan fejtette ki, hogy a II.r. vádlott felkérésére 2006. szeptemberétől 2007. januárjáig az Ltd. ügyvezetőjeként semmilyen érdemi tevékenységet nem folytatott, az év végéig bezárólag proforma számlákat írt alá anélkül, hogy az adományozási folyamat egészét, célját átlátta volna.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban logikusan következtetett arra is az elsőfokú bíróság, hogy a büntetőeljárás nem tárt fel olyan tény, körülményt, ami kétséget kizáróan alátámasztaná, hogy az V.r. vádlott aktív részese lett volna az adományozási rendszernek.

A Fellebbviteli Főügyészség jogi álláspontja szerint az V.r. vádlott felmentését a bizonyítékok nem, vagy csak részleges értékelése eredményezte, ezáltal az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét oly mértékben nem teljesítette, amely alapot ad az V.r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére.

Ezzel szemben a másodfokú bíróság az alábbiakat állapította meg:

A Fellebbviteli Főügyészség által felhívott és álláspontja szerint hiányosan értékelt tanúvallomások (tanú1, tanú3, tanú2) egyáltalán nem érintik az V.r. vádlott cselekvőségét.

Az ügyészség által ugyancsak felhívott és a VI.r., valamint a VII.r. vádlottak között lezajlott és a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés során lehallgatott telefonbeszélgetések hanganyagában összesen két alkalommal hangzik el az V.r. vádlott neve.

A 2007. február 7-i 18 óra 37 perckor kezdődő telefonbeszélgetés kapcsán a VI. és a VII.r. vádlott információ kiszivárogtatásról beszél, míg a 2007. február 16.-i 19 óra 25 perckor kezdődő beszélgetés során arról tesznek említést, hogy „az V.r. vádlott vitt hátra valami baszott nagy dossziét, szerintem abban vannak az E-s cuccok. Azzal ment hátra I.r. vádlotthoz. Úgy, hogy valami van.” (a VII. r. vádlott, nyomozati iratok I. kötet, 215. oldal).

Ekkor beszélnek meg még azt is, hogy az V. r. vádlott az Ltd. helyébe lépett, panamai bejegyzésű cég számláit már nem írja alá (a VI.r. vádlott nyomozati iratok I. kötet, 217. oldal). Ezt a körülményt pedig az V.r. vádlott nem is vitatta.

A fenti lehallgatási anyagból pedig a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem lehet olyan egyértelmű következtetést levonni, hogy az V.r. vádlott tisztában volt az adományozási folyamat egészével és abban aktívan közreműködött.

A Fellebbviteli Főügyészség átiratában a szakértői véleményt is megjelöli, mint az V.r. vádlottat terhelő bizonyítékot.

Az elsőfokú bíróság az igazságügyi adó- és könyvszakértői véleményt az ítélet 59-61. oldaláig igen részletesen elemezte, értékelési körébe vonta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a szakértői megállapításokból sem vonható következtetés az V. r. vádlott tudattartamára.

Az ügyészség az egyéb okirati bizonyítékok címszó alatt - amelynek értékelését ugyancsak hiányolja - konkrétumokat nem jelölt meg, míg a revizori jelentés felhasználhatóságáról a másodfokú bíróság már kifejtette jogi álláspontját.

A fentiekén túlmenően egyéb tényadat az V. r. vádlott vonatkozásában nem merült fel, és a bizonyítékok értékelésének fentiek szerinti kiegészítése mellett, törvényes az elsőfokú bíróság ténykövetkeztetése és annak indokolása.

Ugyancsak nem osztotta a másodfokú bíróság a VI. r. és a VII. r. vádlottakra vonatkozó az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését célzó ügyészi indítványt.

A VI. és a VII. r. vádlottak egyezően nyilatkozták, hogy a feladatok elvégzésére minden esetben a IV. r. vádlott szóban utasította őket, a vámeljáráson belül mindketten részfeladatokat láttak el, a vámeljáráás befejezését követően a vámügyintézőnek semmilyen szerepe, feladata nem volt, a vámeljáráás alá vont áruk mozgására már nem volt rálátásuk.

Ezt a nyilatkozatukat tanú1 és tanú3 tanúk is megerősítették (ítélet 54-55. oldal, nyomozati irat 7353-63. oldal, 7369-79. oldal).

A VI. r. vádlott nem vitatta, hogy tudott az Ltd.-ről, így nyilatkozata nem állt ellentétben tanú3 vallomásával, aki szintén hallott már a cégről.

Tanú1 által felvetett kérdés - az alapítvánnyal kapcsolatos munkát mi miért nem végezhetjük - és arra a IV. r. vádlott által adott válasz pedig semmiképpen nem alkalmas a VI. és a VII. r. vádlottakat egyértelműen terhelő következtetések levonására.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 67-68. oldalán részletesen foglalkozott a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés során keletkezett hanganyag elemzésével és az abból levonható következtetésekkel.

Törvényesen járt el, amikor a teljeskörűen a tárgyalás anyagává tett beszélgetéseket nem teljes terjedelmében emelte be az ítélet indoklásába, hanem azokból egy-egy lényeges beszélgetés-részletet emelt ki, amely hangulatában, tartalmában tükrözi az egész beszélgetés lényegét.

A hanganyag elemzésekor rendkívül fontos az az elsőfokú bíróság által is kiemelt körülmény, hogy a lehallgatás idején - 2007. február 7-től február 16-ig - már folyt a VI. és a VII. r. vádlottak által is tudottan az utólagos vámhatósági ellenőrzés. Így teljesen természetes az a vádlotti reakció, hogy a részleges információkat egyeztetik, kicserélik, a történéseket megpróbálják kerek egészé formálni.

Nem zárható ki, hogy a VI. és a VII. r. vádlottaknak nagyobb rálátásuk volt a folyamatra, mint amit a nyomozás során és a tárgyaláson is előadtak, de olyan kétséget kizáró bizonyíték, amelyből arra lehetne következtetni, hogy társaiknak szándékosan segítséget nyújtottak az adományozási szisztéma működtetéséhez, az eljárás során nem merült fel.

Megjegyzendő, hogy az ügyészség sem jelölt meg fellebbezésének indoklásában olyan beszélgetés részleteket, amelyekből arra lehetne egyértelmű következtetést levonni, hogy az ügyészi álláspont szerint tudtak az eseményekről és a folyamatot teljes egészében átlátták volna.

A VIII.r. vádlott részben ténybeli beismerő vallomást tett, amelyet a meghallgatott tanúk vallomásai sem nem cáfoltak, sem nem erősítettek meg.

Az eljárás során lefoglalásra került könyvelési okiratokat az igazságügyi könyvszakértő részletesen megvizsgálta és a tárgyaláson az írásban benyújtott szakértői véleményét teljes egészében fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság a 138. sorszámú ítéletének 6. oldal utolsó bekezdésében, a 7. oldalon és a 8. oldal 1. bekezdésében részletesen elemezte a szakértői megállapításokat, az ott kifejtettekkel a másodfokú bíróság is egyetértett.

A könyvszakértői véleményben rögzítettek pedig egyértelműen alátámasztják a vádlotti felelősséget, azt a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta.

A Fellebbviteli Főügyészség a másodfokú tárgyaláson előterjesztett indítványában nem jelölt meg olyan okot, vagy indokot, amely a VIII.r. vádlottal szemben is az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését alapozta volna meg.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottak bűnösségére és mindhárom vádlott vonatkozásában törvényes a minősítés is.

Az elsőfokú ítélet kihirdetését követő jogszabályváltozás folytán a másodfokú bíróságnak is vizsgálni kellett a **Btk. 2.§-a** alapján, hogy az elkövetéskori vagy elbíráláskori Btk. rendelkezések kedvezőbbek-e a vádlottakra nézve.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 22. oldalán részletesen idézi az elkövetéskor hatályban volt Btk. 312.§-ának rendelkezéseit azzal, hogy a különösen jelentős értékű vámárura elkövetett csempészet büntettének büntetési tétele 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés.

A 2011. évi LXIII. törvény 2.§-a 2012. január hó 1. napjától módosította a Btk. 310.§-át és bevezette a költségvetési csalást, a 10.§-a pedig hatályon kívül helyezte a csempészetnek a Btk. 312.§-ában foglalt rendelkezéseit. Ugyanakkor a Btk. új 310.§ (1) bekezdés a) pontja - a költségvetési csaláson belül - a korábban a befizetési kötelezettségek teljesítését biztosító Btk. tényállásokat, így a csempészetet is, mint elkövetési magatartást magában foglalja.

A Btk. 310.§ (5) bekezdés a) pontja pedig a különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalást 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni.

A sikkasztásra vonatkozó büntetőjogi rendelkezések nem változtak.

Így a jelenleg hatályos jogszabályváltozás mellett - az Általános rész egyéb rendelkezéseit is figyelembe véve - az elkövetéskori Btk. alkalmazása - figyelemmel az enyhébb tételkeretre - kedvezőbb a vádlottakra nézve.

A VIII.r. vádlott esetében is vizsgálta a másodfokú bíróság a Btk. 2.§-át.

A 2011. CL. törvény 17.§-a 2012. január 1.-jei hatállyal módosította a Btk. 289.§-át és az (1) bekezdés b) pontja 5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a VIII.r. vádlottnak a tényállásban írt magatartását.

Az elkövetéskor hatályos Btk. szerint a büntetés 3 évig terjedő szabadságvesztés volt, így a VIII.r. vádlottal szemben is, az Általános rész egyéb rendelkezései mellett, kedvezőbb a főszabály alkalmazása.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 84. oldalán pontosan idézte a ***Tanács 918/83/EGK. rendelet XVI. Cím A. részének 65. cikk (1) bekezdés b) pontját és a 68. cikk (1) bekezdését.***

Az irányadó tényállás szerint a rendeletben foglaltakkal ellentétben az Egymásért Alapítvány nem alkalmi jótékony célú rendezvényeken használta az adományokat arra, hogy rászoruló személyek javára szolgáló anyagi alapot teremtsen, hanem a

Zrt1-n keresztül értékesítette azokat. Az adományok bizományi szerződés keretében történő értékesítéséről a tilalom ellenére, az illetékes hatóságokat nem értesítette. Az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottak által kidolgozott és gyakorolt adományozási rendszer, a hozzá kapcsolódó bizományi szerződés folytán azzal a következménnyel járt, hogy az adományozott áru jogszerűen nem alakulhatott át pénzzé.

A vádlottak a cselekményüket egymás tevékenységéről tudta, közösen, szándékegységben és folytatólagosan - Btk. 12.§ (2) bekezdés - követték el.

Az I.r. vádlott vagyon elleni bűncselekményével kapcsolatban a másodfokú bíróság - figyelemmel a tényállás pontosítására - annyit állapított meg, hogy a birtokába jogszerűen került és a házi pénztárba bevételezett, de ott fel nem lelhető pénzüsszeggel nem az Alapítvány céljának megfelelően rendelkezett, hanem a tulajdonosi jogok végleges elvonásával azt eltulajdonította.

Így a másodfokú bíróság is, egyetértve az elsőfokú bíróság álláspontjával, a vádlott cselekvőségét ebben a fordulatban látta megállapíthatónak.

A másodfokú bíróság ***egyetértett az elsőfokú bírósággal, amikor*** a Be. 332.§ (2) bekezdése alapján az I.r. vádlottal szemben a társtettesként elkövetett számvitel rendje megsértésének büntette és bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt, míg a II.r. és a IV.r. vádlottakkal szemben a bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt indított ***büntetőeljárást megszüntette.***

Figyelemmel a sikkasztás büntetnének 5 évtől 10 éves, míg a csempészet büntetnének 2 évtől 8 éves büntetési tételkeretére, ezen bűncselekményeknek a felelősségre vonás szempontjából nincs jelentőségük.

A VIII.r. vádlott a tényállásban írt magatartásával, egyetértve a jogi indokolással az alapítvány vagyoni helyzetének áttekintését, ellenőrzését megghiúsította, miután a számviteli törvény rendelkezéseit két üzleti évet átfogóan nem tartotta be. Cselekményét a Btk. 12.§ (2) bekezdése alapján folytatólagosan követte el.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 12. oldal 2-3. bekezdésében megfelelő jogi indokát adta, hogy miért nem állapította meg a társtettesi elkövetést a VIII.r. vádlott terhére. Ez annyiban egészítendő ki, hogy miután az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottal szemben ugyanezen bűncselekmény miatt az eljárást megszüntette, így erre vonatkozóan részletes bizonyítást sem vett fel. Az igazságügyi könyvszakértő pedig kizárólag a VIII.r. vádlottnak mint könyvelőnek a felelősségét vizsgálta, az ő cselekvőségét érintő megállapításokat tett. Így az eljárás során olyan adat, vagy tény, ami a vádlottak közötti szándékegységre ítéleti bizonyossággal utalna, nem merült fel.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésének eredményeként logikus érveléssel jutott arra a következtetésre, miszerint kétséget kizáróan nem lehetett megállapítani, hogy ***az V.r., a VI.r. és a VII.r. vádlottak*** vádlott-társaikkal szándékegységben tevékenykedtek volna, illetve szándékosan nyújtottak volna segítséget a

csempészet büntette és a magánokirat-hamisítás vétsége elkövetéséhez. Így a Be. 6.§ (3) bekezdés b) pontjára és a Be. 331.§ (1) bekezdésére alapított **felmentésük törvényes**, a VII.r. vádlottra vonatkozóan a rendelkező részben írt pontosítással.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul felsorolta. A másodfokú eljárás időtartamára figyelemmel azonban a további időmúlás valamennyi vádlott vonatkozásában, mint enyhítő körülmény értékelendő.

A büntetés céljának szem előtt tartásával, törvényesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor az I.r, a II.r. és a IV.r. vádlottakkal szemben szabadságvesztés büntetést szabott ki.

A kibővült enyhítő körülményekre figyelemmel azonban a másodfokú bíróság a belső arányosság megtartása mellett mindhárom vádlott börtönbüntetését enyhítette azzal, hogy a Btk. 47.§ (2) bekezdése alapján a büntetés háromnegyed részének letöltése után feltételes szabadságra bocsáthatók.

Törvényes a közügyektől eltiltás és a foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés alkalmazása is, de azok tartamát a szabadságvesztés büntetéshez mérten szintén enyhítette.

A VIII.r. vádlottal szemben, figyelemmel a túlsúlyban lévő enyhítő körülményekre indokolt volt a törvényi minimumban meghatározott tartamú próbára bocsátás.

A 2001. évi CIV. törvény (továbbiakban Jsztb.) rendelkezéseinek megfelelő alkalmazásával járt el az elsőfokú bíróság, amikor az ügyészi indítvány alapján vizsgálta az Alapítvány, illetve a Zrt1. a büntetőjogi intézkedés alkalmazásának szükségességét, fajtáját, illetve mértékét.

A másodfokú bíróság is egyetértett azzal a következtetéssel, hogy az Alapítvány nem cáfoltan jelentős közhasznú tevékenységet is folytatott, így nem volt indokolt a Jsztb.4.§.(1) bekezdés b/ és a (2) bekezdés alapján történő megszüntetése.

Szükséges volt ugyanakkor a Jsztb.6.§.(1)(2) bekezdése szerint pénzbírság alkalmazása.

Az elkövetéskor hatályban volt törvény szerint a Jsztb.6.§.(3) bekezdése rendelkezett a pénzbírság meg nem fizetése esetére.

Nem tévedett akkor sem, amikor a felszámolás alatt álló a Zrt1. esetében a Jsztb. 18.§.(1) bekezdés -helyesen - c/ pontja alapján az intézkedés alkalmazásának mellőzéséről döntött.

Az elsőfokú bíróság a **jámulékos kérdésekben** is - így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, és a bűnjelekkel kapcsolatban - törvényes döntéseket hozott.

Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját az előterjesztett polgári jogi igényekkel kapcsolatban is.

A Zrt2. és a Nyrt. nem sértettjei az elbírált bűncselekményeknek, és így a Be.54.§.(1)(2) bekezdései alapján magánfélként sem léphetnek fel, polgári jogi igényt nem terjeszthetnek elő.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a Nyrt. fellebbezésében írt azzal az érveléssel, hogy egyéb érdekeltként előterjesztett igényként kérelmük elbírálható lenne, mert erre - ahogy azt az elsőfokú bíróság is megjegyezte - a Be.55.(2)(3) bekezdései nem adnak lehetőséget.

A Nyrt. a Zrt1. valamennyi Nyrt.-nél vezetett számlájára 2007. április 16. napján elrendelt biztosítási intézkedést követően tett lépéseket az általa korábban a Zrt1-nek nyújtott folyószámlahitel visszaszerzése érdekében és 2007. április 20. napján mondta fel azonnali hatállyal a köztük lévő kölcsönszerződést. Nem volt tulajdonosa annak a vagyonnak, amelyre vagyonelkobzást lehetett volna elrendelni, így jelen büntetőügyben nem illetik meg a sértetti jogok.

Jogukra, jogos érdekükre a büntetőeljárásban hozott határozat csak közvetett hatással van a Zrt1.-vel létrejött más szerződéses kapcsolatuk révén.

Törvényesen került sor a fentiek alapján a Zrt2. és a Nyrt. polgári jogi igényének elutasítására.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a V által előterjesztett polgári jogi igényt, figyelemmel arra, hogy közteherrel kapcsolatos igényérvényesítésről van szó, és mivel az ezzel kapcsolatos közigazgatási eljárások, illetve az ott hozott határozatok bírósági felülvizsgálata már folyamatban van, egyéb törvényes útra utasította.

Nem osztotta ezzel kapcsolatban a fellebbviteli főügyészség indítványát a vagyonelkobzás alkalmazásáról.

Felhívja a 95/2011. BK. vélemény III. pontjában kifejtetteket, amely ugyan az adócsalás kapcsán ad értelmezést a vagyonelkobzás alkalmazhatóságáról, de az jelen ügyben is irányadó lehet. E szerint vagyonelkobzást csak akkor kell elrendelni, ha a kiesett adóbevétel megfizetésére az adók kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt vagy azt a gazdálkodó szervezetet, amelyik azzal gazdagodott, még nem kötelezte. A kétszeres elvonás tilalmára tekintettel nincs helye vagyonelkobzás alkalmazásának, ha az elkövetőt az elmaradt adóbevétel megfizetésére már kötelezték.

Ebből következően - bár a 69/2008. BK vélemény II/2. pontja értelmében a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítása nem zárná ki a vagyonelkobzás elrendelését - a fent hivatkozott kétszeres elvonás tilalma miatt arra még sincs lehetőség.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasításakor a zár alá vételt nem oldotta fel.

Ezt jelenleg a Be.159.§.(6) bekezdés e/ pontja szabályozza, mely szerint a zár alá vételt fel kell oldani, ha a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítása esetén az

ügyész, illetve a magánfél 60 napon belül nem igazolta, hogy az igényét érvényesítette.

Az erre történt figyelmeztetést is megfelelően tartalmazza az elsőfokú bíróság ítélete.

A bűnügyi költség viseléséről az elsőfokú bíróság csak részben rendelkezett helyesen.

Nem jelölte meg egyrészt az eljárás során felmerült bűnügyi költség teljes összegét, abból az államot terhelő részt, és a jogi személyekre hárított bűnügyi költség összege sem pontos.

Ez utóbbival kapcsolatban helyesen utalt a Jsztb.19.§-ára, mely szerint a bíróság a jogi személyt - ha vele szemben intézkedést alkalmazott - a felmerült bűnügyi költség azon részének viselésére kötelezi, amely annak folytán merült fel, hogy az eljárás során a jogi személlyel szemben alkalmazható intézkedés szükségességét kellett vizsgálni.

Ez vonatkozik arra az esetre is, ha az intézkedés alkalmazásának ugyan megvoltak a feltételei, de azt a bíróság méltányosságból mellőzte.

A rendelkezésre álló iratokból az állapítható meg, hogy az elsőfokú tárgyaláson az Alapítvány jogi képviselőjének díjaként 275.025 Ft, a Zrt1. jogi képviselőjének díjaként pedig 294.925 Ft bűnügyi költség merült fel.

Ezeknek az összegeknek a megfizetésére kell a két jogi személyt kötelezni.

Az elsőfokú eljárásban 1.753.803 Ft bűnügyi költség merült fel, melyhez még hozzá kell adni a VIII.r. vádlott elkülönített, de a másodfokú eljárásban már egyesített ügyében felmerült 30.000 Ft bűnügyi költséget.

Ez alapján az elsőfokú eljárásban összesen 1.783.803 Ft bűnügyi költség merült fel, melyből a jogi személyeket terhelő költségek korrigálásával, és a vádlottakra helyesen meghatározott összegek figyelembevételével az államot terhelő bűnügyi költség 616.871 Ft.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság 2.B.811/2008/119. számú ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be.372.§.(1) bekezdése alapján az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottak vonatkozásában megváltoztatta, míg ezen ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit és a Fővárosi Bíróság 2.B.811/2008/138. számú ítéletét a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az Alapítvány és a Zrt1. képviselőinek díjaként felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Jsztb.19.§. alapján a jogi személyeket kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

Budapest, 2012. év november hó 16. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 2.B.811/2008/119. és 2.B.811/2008/138. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.353/2011/97. számú ítéletében írt változtatással az I.r., a II.r., a IV.r., az V.r., a VI., a VII.r. és a VIII.r. vádlottak vonatkozásában 2012. november 16. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év november hó 16. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: